

26569

262—3-4-61—30,000—C. P. and S. Pb, Patiala
Accn. No. _____

Class No. _____ Book No. _____

Author _____

Title _____

Issued on | Borrower's Signature | Returned on

LANGUAGE DEPARTMENT LIBRARY, PUNJAB.

1. Books are issued for.....days only.
2. Books may be renewed on request at the discretion of the Librarian.
3. Dog-earing the pages of a book, marking or writing therein with ink or pencil, tearing or taking out its pages or otherwise damaging it will constitute an injury to a book
4. *Any such injury to a book is a serious offence. Unless a borrower points out the injury at the time of borrowing the book, he shall be required to replace the book or pay its price.*

Help to keep the book fresh and clean.

ਸਬ ਹਕ ਮਹਿਫੂਜ਼

ਛਾਪਾ ਟੈਪ

6566

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ

ਅਰਥਾਤ

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ

ਕ੍ਰਿਤ

ਭਾਈ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਜਿਸਕੋ

ਲਾਲਾ ਗੰਗਾਬਿਸਨ

ਕੁਤਬ ਫਰੋਸ਼ ਚੂਨੇ ਮੰਡੀ ਲਾਹੌਰ ਨੇ

ਭਾਈ ਬੁਧਸਿੰਘ ਮੈਨੇਜਰ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰੈਸ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਛਪਵਾਯਾ ॥

ਸੰਨ ੧੯੦੧ ਈਃ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ

ਕ੍ਰਿਤ

ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਲਿਖਯਤੇ

ਦੋਹਿਰਾ

ਆਦਿ ਸੁਰਸਤੀ ਗੁਣਮਈ ਬੁੱਧ ਦੇਹੁ ਬਰ ਸਾਰ । ਬਾਰੰ
ਬਾਰ ਜੁਹਾਰ ਮਮ ਆਸ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ੧ ॥ ਸੋਰਠਾ
॥ ਗੰਥ ਰਚੁੰ ਬਰ ਸਾਰ ਆਗਿਆ ਪਾ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕੀ ॥
ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਨੇ ਨਰ ਨਾਰ ਜਨਮ ਸੁਧਾਰਣ ਆਪਣਾ ॥ ੨ ॥
ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਰਸਨਾਂ ਕਰ
ਕਰੇ ਜੋਇ ॥ ਐਸਾ ਕੋਣ ਇਆ ਭੂਮ ਤੇ ਲਖੇ ਅਲਖ ਕੋ
ਸੋਇ ॥ ੩ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਅਨੰਤ ਤੋ
ਬਿਅੰਤ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਗੁਰੂ ਦਯਾ ਕਰੋ ਕਥਾ ਸਾਰ ਸਾਗਰ
ਉਚਾਰੀਏ । ਰਾਮ ਦਾਸ ਨਗਾਰੀ ਤੇ ਸਗਾਰੀ ਵੈਕੁੰਠ ਵਰੀ
ਕਸਮਲ ਮੂਲ ਦਾਲੀ ਕਟਣੇ ਕੋ ਆਰੀਏ ॥ ਨਿਸਚੇ
ਬਗੈਰ ਗੈਰ ਬੰਦਾ ਆਨ ਵੜੇ ਜੋਈ ਕਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ

ਜਾਨੋ ਹੋਇਆ ਅਧਿਕਾਰੀਏ । ਦੇਖ ਛਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਦੀ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦਰ ਹੀ ਜਾਤ ਬਲਿ
ਹਾਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਚਕੋਰ

ਜੈਸੇ ਗੁੱਡੀ ਬਸ ਡੋਰ ਜਿਉਂ ਭਜਨ ਕਰ ਲੋਰ ਭੋਰ
ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ ਰਾਮ ਦੀ । ਜੈਸੇ ਬਿਪ ਖੀਰ ਸੋਂ ਜਿਉਂ ਮੱਛੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਨੀਰ ਸੋਂ ਜਿਉਂ ਕਾਮੀ ਨਿਤਾਨੇਮ ਰਤ ਕਰੇ
ਸੋਹਣੀ ਬਾਮਦੀ ॥ ਪਹਿਲਵਾਨ ਜੋਰ ਘਨਘੋਰਨ ਸੋਂ
ਮੋਰ ਜੈਸੇ ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਪਿਆਸਨਿਤਾਨੇਮ ਰਖੇਦਾਮਦੀ ।
ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਦੀ ਪਰੀਤ ਸਹਿਤ ਰੀਤ ਜਾਨੀ
ਐਸਾ ਜੋ ਬੈਕੁੰਠ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਗੁਰੁ ਧਾਮਦੀ ॥ ੫ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਜੈਸੇ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸੋਂ ਜਿਉਂ ਰਾਗੀ
ਰਾਗ ਤਾਨ ਸੋਂ ਜਿਉਂ ਪੰਡਤ ਦੀਵਾਨ ਬੈਠੇ ਉੱਚਾਹੋ ਹੋਡਰ
ਕੇ । ਜੈਸੇ ਅੰਬ ਕੋਇਲ ਰਤ ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਤੋਲ ਤੇ ਜਿਉਂ
ਸੱਚੇ ਸੱਚੇ ਬੋਲ ਉਤੇ ਜਾਨ ਔਂਦੀ ਝੱਟਕੇ । ਮੂਰਖ ਬਿਬੁੱਧ
ਤੇ ਜਿਉਂ ਸੂਰਾ ਰਣ ਜੁੱਧ ਤੇ ਜਿਉਂ ਵਿਦਯਾ ਪੜੇ ਬੁੱਧ
ਆਵੇ ਅੱਗਤਾਈਂ ਕੱਟਕੇ ॥ ਬਜਾਰਮਰਗਿੰਦ ਦੀ ਪਰੀਤ
ਸਹਿਤ ਰੀਤ ਦੇ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾਲ ਹਰਿ ਪੌੜੀਆਂ ਦੇ
ਤੱਟਕੇ ॥ ੬ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਸਲੋਕ ਸਮੀਪ ਸਜੁਜ
ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਔਰ ਸਰੂਪ । ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਏਹ ਜਾਨੀਏ
ਮੁਕਤਾਂ ਚੌਹਾਂ ਸਰੂਪ ॥ ੭ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਮੋਤੀ
ਹੀਰਾ ਹੇਮ ਜੜਤ ਲਾਲਾਂ ਦੀ ਅਪਾਰ ਜੜੀ ਲੜੀ ਲੜੀ

ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਸੁੱਚਾ ਦਮ ਮਾਰਦਾ । ਲਾਲ ਤੇ ਜੁਵਾਹਰ
 ਲਹਿਰ ਵੱਜੇ ਲਸਕਾਰਾ ਵੇਖ ਡੋਰਾ ਅਖ ਫੋਰਾ ਗੁੰਗਾ
 ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਉਚਾਰਦਾ ॥ ਇਕ ਇਕ ਅਵਤੰਸ ਲਖ ਲਖ
 ਮੁਹਰ ਦੀ ਹੈ ਦੇਖ ਕੁਸ਼ਟੀ ਰਿਦਾ ਸੁੱਧ ਹੋਵੇ ਜੋ ਬੀਮਾਰ
 ਦਾ ॥ ਬਜਾਰ ਮਿਰਿੰਦ ਕਹੇ ਐਸੀ ਛਬ ਸੋਭਤ ਹੈ ਐਸਾ
 ਕੰਮ ਖੂਬ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦਰਬਾਰ ਦਾ ॥ ੮ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਤੁੱਲ ਨਾਂ ਕੁੱਲ ਵਲੈਤਾਂ ਜਾਨ ॥ ਨੰਦਨ
 ਬਰਮਾ ਚੀਨ ਮੇਂ ਐਸੇ ਨਾਹਿ ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ੯ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦਾ ਵਰਸਤ ਨਿੱਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ॥ ਭਜਨ
 ਬੰਦਗੀ ਨਿਸ ਦਿਨਾ ਘਰ ਘਰ ਹੋਤ ਵਸੇਸ ॥ ੧੦ ॥
 ਕਬਿੱਤ ॥ ਐਸੀ ਜਗਾ ਉਤੋਂ ਹੋ ਹੋ ਗਏ ਤੋ ਅਨੇਕ
 ਬਲੀ ਹੰਸ ਅਵਤਾਰ ਭਗਵਾਨ ਫੇਰਾ ਪਾ ਗਏ । ਮੱਛ
 ਅਵਤਾਰ ਕੱਛੂ ਮੋਹਣੀ ਬਰਾਹ ਨਰਸਿੰਘ ਬਾਵਨ ਪਤਾਲ
 ਬਲ ਰਾਜੇ ਕੋ ਵਹਾ ਗਏ । ਹਰੀ ਅਵਤਾਰ ਰਾਮਚੰਦ
 ਆਦ ਹੋਏ ਜਿੰਨੇ ਰਾਵਨ ਦੁਸ਼ਟ ਪੇਖ ਬਲੀ ਥੱਲੇ ਹੀ
 ਖਪਾ ਗਏ ॥ ਐਨਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਇਆਤਹਿਕੀਕ
 ਦੇਖੋ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੀ ਨਕਸ਼ਾ ਬਨਾ ਗਏ ॥
 ॥ ੧੧ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਨ
 ਅਨਦਿਨ ਹੋਵਤ ਜਾਪ । ਨਿਸਚੇ ਬੈਠੇ ਪਲ ਸੁਣੇ ਉਠ
 ਜੋ ਤੀਨੇ ਤਾਪ ॥ ੧੨ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਲਵੇ ਚਰਣਾਮ੍ਰੁਤ
 ਹਰਿ ਪਉੜੀਆਂ ਦਾ ਨਰ ਨਾਰੀ ਉਡ ਜੇ ਖੁਮਾਰੀ ਜੋ

ਅਗਿਆਨਤਾਈ ਕਾਇਆਂ ਦੀ ॥ ਪੀਏ ਏਕ ਘੁੰਟ ਕੁੰਟ
 ਚਵਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਵੇ ਨਿਜ ਸੈ ਸਰੂਪ ਖਬਰ ਹੋਵੇ
 ਦੇਹ ਆਇਆਂ ਦੀ । ਹਰੀ ਕੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦਾ ਐਸਾ
 ਫਲ ਜਾਨੋ ਪਿਆਰੇ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਕੱਢੇ ਜੁਆਂ ਗੁੰਗਾ ਬੇਦ ਸੁਰ
 ਗਾਇਆਂ ਦੀ । ਬਜਾਰ ਹਰੀ ਕਹੇ ਭਾਵੇਂ ਰੋਗ ਹੋਵੇ ਕਿੰਨਾ
 ਵੱਡਾ ਹੋ ਜੇ ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਕੇਰਾਂ ਨਿਹਚੇ ਤਾਲ ਨੁੰਇਆਂ ਦੀ
 ॥ ੧੩ ॥ ਕਥਿੱਤ ॥ ਬੈਠ ਕੇ ਅਰਾਮ ਪਲ ਕਰੇ ਹਰਿ
 ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਕਟੀ ਜੈ ਚੁਰਾਸੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਾਂਗ ਨਰ ਨਰਾਂ
 ਦੀ ॥ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜੇ ਓਸਵੇਲੇ
 ਕਾਰਕੰਮਸਾਰੇ ਸੋਝੀਰਹੇ ਨਹੀਂ ਘਰਾਂਦੀ ॥ ਇਕ ਘੜੀ
 ਅਸੰਖ ਪਾਪ ਕਰਤ ਫਨਾਹਿ ਪਿਆਰੇ ਐਸਾ ਹਰਿਮੰਦਰ
 ਬੁਧੀ ਦਿਉਤਾ ਹੋ ਜੇ ਖਰਾਂ ਦੀ । ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਕਹੇ
 ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬਾਤ ਏਹ ਉਡ ਜੇ ਅਕਾਸ਼ ਪੰਛੀ ਵਾਂਗ
 ਬਿਨਾਂ ਪਰਾਂ ਦੀ ॥ ੧੪ ॥ ਕਥਿੱਤ ॥ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਤੋਲ
 ਸੰਖ ਮਰਮਰ ਠੀਕ ਗੋਲ ਸਾਰਾ ਹੇਮ ਦਾ ਹੈ ਝੋਲ ਹਰਿ
 ਮੰਦਰ ਤੇ ਲੱਗਾ ਜੀ ॥ ਮਮਟ ਬੁਰਜੀਆਂ ਅਪਾਰ ਹੀਰੇ
 ਲਾਲ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸੋਹਣੀ ਕਤਾ ਵਤਾ ਸਾਰ ਐਸੀ ਗੁਰਾਂ
 ਦੀ ਜੋ ਜਗਾ ਜੀ ॥ ਚੌਥੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਖੂਬ ਕੱਢੀ ਦੇਖੋ
 ਸ਼ਾਹੀ ਸੂਛ ਪੱਛਮ ਦੀ ਬਾਹੀ ਸਾਰ ਦਰਸ਼ਨੀ ਦਰਵੱਜਾ ਜੀ ॥
 ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਚੜਿਆ ਪੁੰਨਿਆਂ ਦਾ ਚੰਦ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਦੇ ਮੁਕੰਦ ਜਪ ਨਾਮ ਓਨ੍ਹਾਂ ਲੱਜਾ ਜੀ ॥ ੧੫ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਨਾਲ ਹੀ ਚੁਗਾਨ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਦਾ ਜਿਉਂ
 ਭਾਨ ਖੂਬ ਦਰਸ਼ਨੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕੋਲ ਸਜੀ ਲਾਂਬ ਸੁੰਦਰਾਂ ॥
 ਜਗਾ ਚੌਂਕ ਦੀ ਹੈ ਬੜੀ ਪਾਈ ਖੱਟੀ ਰਤੀ ਪਿੜੀ ਗਿਆ
 ਨ ਵਾਲੀ ਲਾਵੇ ਝੜੀ ਸੰਤ ਚਾਲੀ ਕਿਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ॥ ਦੀਪ
 ਮਾਲਾ ਤੋਂ ਅਗਾੜੀ ਸੰਤ ਆਂਵਦੇ ਬਿਅੰਤ ਉੱਚੀ ਨਿਗਾ
 ਦੇ ਮਹੰਤ ਅਕੰਤ ਰਹੇ ਜੋ ਮੁਨਿੰਦਰਾਂ ॥ ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟ
 ਕਰਣ ਜੋ ਵਿਦਾਂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਦੀ ਸ਼ਰਣ
 ਕਿੰਨਾ ਪਾਈਆਂ ਕੰਨੀ ਮੁੰਦਰਾਂ ॥ ੧੬ ॥ ਕਬਿੱਤ
 ॥ ਐਸੇ ਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਜਾਨੀ ਆਂਵਦੇ ਜੋ ਸੰਤ
 ਕੈਸੇ ਪਾਵੇਂ ਓਨਾਂ ਅੰਤ ਜੋ ਬਿਗਨਤ ਹੀ ਮੂਰਤਾਂ ॥ ਨਿਰਮਲੇ
 ਉਦਾਸੀ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਕਿਤੇ ਜਗਿਆਸੀ
 ਸੋਣੀ ਸੁੰਦਰਾਂ ਹੀ ਸੂਰਤਾਂ ॥ ਕਿਤੇ ਪਰਮ ਹੰਸ ਸੰਤ ਐਸੇ
 ਜਿਵੇਂ ਹੰਸ ਰੂਪ ਕਿੰਨਾਂਦੇ ਕਛਹਿਰੇ ਤੇੜ ਡਟੇ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ
 ॥ ਸਭੀ ਇਕ ਰੂਪ ਓਹੁ ਰੰਕ ਓਹੀ ਭੂਪ ਜਾਨੋ ਇਕੋ ਹੀ
 ਸਰੂਪ ਜਲੋਂ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਬੂਰਤਾਂ ॥ ੧੭ ॥ ਦੋਹਿਰਾ
 ॥ ਭੋਖ ਅਨੇਕ ਸੰਤ ਏਕੁ ਹੈਂ ਕਰੇ ਪਰੀਖਿਆ ਕੌਣ ॥
 ਸਮਝ ਦੇਖ ਓਹੁ ਤੁਹੀ ਹੈ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਜਿਸ ਗੌਣ ॥ ੧੮ ॥
 ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਚਾਂਦੀ ਭੂਛਣ ਗਿਣਣ ਮੇ ਨਾਮ ਪਏ ਤੋ
 ਅਨੇਕ ॥ ਕਹਿ ਮਨ ਤੈਥੋਂ ਭਿੰਨ ਕੀ ਦੁਈ ਛੋਡ ਮੰਨ ਏਕ
 ॥ ੧੯ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਲਖ ਸਾਧ ਰੂਪ
 ਸਭ ਦਿੱਸੇ ਕਹੋ ਖਾਂ ਅਸਾਧ ਓਸ ਵੇਲੇ ਹੋਇਆ ਕੌਣ ਜੀ

॥ ਬੂੰਦ ਤੇ ਤਰੰਗ ਜਲ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਵਲੱਖ ਨਾਹਿ ਚਵਾਂ
 ਕੂੰਣਾਂ ਵਗੇ ਹਵਾ ਇਕਾ ਓਹੁ ਪੋਣਜੀ । ਆਪ ਤੋਂ ਜੋ ਮੰਨੇ ਭਿੰਨ
 ਜਿੰਨ ਕਹੀਏ ਓਸ ਤਾਈਂ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਓਹ ਵਖ
 ਨਹੀਂ ਸੋਣਜੀ ॥ ਬਜਾਰ ਮਿਰਗਿੰਦ ਕਹੇ ਪਾਵਾ ਸੇਰੂ ਬਾਹੀ
 ਓਹੁ ਦੇਖ ਖਾਂ ਵਿਚਾਰ ਮੰਜਿਓਂ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਦੋਣ ਜੀ ॥ ੨੦

॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਮੰਨੇ ਦੂਰ ਸਬ ਆਪ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਤਿਸ
 ਕੋਇ ॥ ਤੱਗ ਮਿਲੇ ਫਲ ਅੱਗ ਦਾ ਕਹੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸੋਇ

॥ ੨੧ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਮਲਾਪ ਅਸਮੇਧ ਜੱਗ

ਫਲ ਦੂਣਾ ਸੰਤ ਮਹਾਰਾਜ ਨਿਤ ਜਪੇ ਸੱਚਾ ਜਾਪ ਜੀ ॥

ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਬੇਗਮ ਗਮ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਵੀ ਸੰਤ

ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਚੜ੍ਹ ਰਹੇ ਆਪ ਜੀ ॥ ਗੰਗਾ ਕਾਂਸ਼ੀ

ਮਥਰਾ ਅਯੁੱਧਿਆ ਪਰਾਗਰਾਜ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਬਗੈਰ ਗਿਆਂ

ਜਾਏ ਨਹੀਂ ਪਾਪ ਜੀ ॥ ਆਧ ਤੇ ਬਿਆਧ ਜੋ ਉਪਾਧੀ

ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸਾਧੂਆਂ ਨੇ ਭੰਨ ਚੂਰ ਕੀਏ ਤ੍ਰਈ ਤਾਪ ਜੀ ॥

੨੨ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਚਾਰੇ ਬੇਦ

ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸੱਕੇ ਉਪਮਾਂ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਉਚਾਰਣ ਮੇਂ

ਆਵੇ ਨਾ ॥ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਅਕੱਥ ਨਹੀਂ ਕਥੀ

ਜਾਵੇ ਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਗ ਜਪੇ ਨਿਤ ਪਤਾ ਕੁਛ ਪਾਵੇ ਨਾ ॥ ਐਸਾ

ਜੋ ਅਗਿੜ ਹੈ ਸੰਘਾਸਣ ਹੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਿਚਾ

ਰ ਪਤਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਆਵੇ ਨਾਂ ॥ ਬੇਦ ਤੇ ਕਤੇਬ ਭੇਦ ਸਾਧੂਆਂ

ਦਾ ਪਾਵੇਂ ਨਾ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ ਜਾਨੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾ

ਵੇ ਨਾਂ ॥ ੨੩ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਸੁਭ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਤਾਂਵਦੇ
 ਜਗਿਆਸੂ ਕੋ ਸੰਤ ॥ ਤੋੜ ਭਰਮ ਦੀ ਗੰਢ ਕੋ ਏਕ
 ਲਖੋਂਦੇ ਬਿਅੰਤ ॥ ੨੪ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਪਾਇਕੇ ਤੂੰ
 ਐਸੀ ਦੇਹ ਖੇਹ ਕਿਉਂ ਰੁਲਾਈ ਪਿਆਰੇ ਏਕ ਜੋ ਅਲੇਖ
 ਉਹਦੇ ਬੀਚ ਕਿਉਂ ਨੀ ਲੱਖਦਾ ॥ ਗਾਫਲੀ ਦੇ ਬੀਚ
 ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਿਉਂ ਗੁਵਾਵਨਾਂ ਹੈਂ ਛੋਡ ਦਿਲੋਂ ਝਗੜਾ ਹੀ
 ਪੱਖ ਤੇ ਅੱਖ ਦਾ ॥ ਘਰ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਤੂੰ
 ਦੀਵਾਨਾ ਹੋਇਓਂ ਲਾਲ ਹਥ ਲਿਆ ਨਹੀਂ ਓਸਨੂੰ
 ਪਰੱਖਦਾ ॥ ਬਜਾਰ ਮਰਗਿੰਦ ਕਹੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ
 ਬਾਝੋਂ ਲੋਭ ਕਰ ਲੱਖ ਦਾ ਤੂੰ ਹੋਇ ਰਿਹੋਂ ਕੱਖਦਾ ॥ ੨੫ ॥
 ਕਬਿੱਤ ॥ ਪਾਸ ਹੀ ਮਬੂਬ ਨਹੀਂ ਖੂਬ ਕਰ ਪੇਖਦਾ
 ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਅਲੱਖ ਭਾਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਓਨੂੰ ਲੱਖਦਾ ॥
 ਮੋਹਿ ਨੀਂਦ ਮਾਹਿ ਸੋਵੇਂ ਖੋਵੇਂ ਐਧੀ ਆਯੂ ਪਿਆਰੇ
 ਅੰਤ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਭਾਈ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ॥
 ਸਭੀ ਬੀਚ ਏਕ ਹੀ ਅਲੇਖ ਪਹਿਚਾਨ ਪਿਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਨੂੰ ਛੋਡ ਸੁਰਾ ਗੰਧ ਫਿਰੇਂ ਚੱਖਦਾ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ
 ਕਹੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਬਾਝੋਂ ਲੋਭ ਕਰ ਲੱਖਦਾ ਤੂੰ ਹੋਇ
 ਰਹਿਓਂ ਕੱਖ ਦਾ ॥ ੨੬ ॥ ਦੋਹਿਰਾ
 ਧੰਨ ਧੰਨ ਏਹਿ ਸੰਤ ਹੈਂ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਆਇ ॥
 ਜੈਸਾ ਪੁਛੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋ ਓਸਾ ਦੇਨ ਸੁਨਾਇ ॥ ੨੭ ॥
 ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸੰਤ ਅਨੰਤ।

(੯)

ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਨਿਸ ਦਿਨਾਂ ਹਰ ਥਾਂ ਹੋਤ ਬਿਅੰਤ ॥
੨੮ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਕਤਾ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ
ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ॥ ਚਹੁ ਤਰਫਾਂ ਦੀ ਕੁੰਦਮੇਂ ਹਮ ਧਰ ਲਿਆ
ਨਚੋਰ ॥ ੨੯ ॥ ਝੁਲਣਾ ॥ ਐਸਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀ ਕੁੱਲ
ਵਲੈਤ ਅੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਕਤਾ ਨਾ ਕਾਇ ਪਿਆਰੇ
॥ ਦੇਖੇ ਸੁਣੇ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਅੰਤ ਜਾਨ ਬਹਿ
ਸਤ ਦੀ ਜਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਹੋਇ ਜਾਨ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੂਰ
ਦਿਲ ਤੋਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਆਇ
ਪਿਆਰੇ ॥ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੁਵਾਹਰ ਸੁਵਰਣ ਚਾਂਦੀ ਕਿਸੇ
ਗੱਲਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਕਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਹੈ
ਮਰਦ ਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਪਰੀ ਦੇਖ ਜਾਵੇ ਗਮ ਖਾਇ
ਪਿਆਰੇ ॥ ਮੁਸਕੀ ਰੰਗ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਦੰਗ ਹੋਵੇ ਚਾਲ
ਮੋਰਤੋਂ ਤੋਰ ਸਫਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਰਾਤ ਤੇ
ਦਿਨੇ ਹੋਵੇ ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਦਕਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥
ਕਿਤੇ ਰਾਸ ਤੇ ਕਿਤੇ ਤਮਾਸ਼ ਗਿਰੀ ਉਪਮਾਂ ਕਰੀ ਨਾ
ਜਾਇ ਬਨਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਹੋ ਹਾਲ ਹਵਾਲ ਬਜਾਰੇ
ਸਿੰਘਾਚਲ ਬਾਗ ਦੀ ਤਰਫ ਨੂੰ ਯਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩੦ ॥
ਸੋਹਣਾਂ ਬਾਗ ਪ੍ਰਕੰਮਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁਰ ਕਾ ਗਲੀ ਬੈਠਿਆਂ
ਦਿਸੇ ਵਰਬਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਬਾਗ ਦੇ ਬੁਟਿ
ਆਂ ਦੇ ਕਹੂੰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਰਕਰਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਿੰਨੇ ਯਾਦ
ਆਵਨ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਦਿਲਦੇ ਕਹੂੰ ਓਤਨੇ ਖੂਬ ਵਿਸਤਾਰ

ਪਿਆਰੇ ॥ ਐਸਾ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਬਾਗ ਦਮਾਰ ਵਾਲਾ ਹਾਲ
 ਉਤਨਾ ਕਹੂੰ ਨਿਖਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਰਾ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਲਿੱਚ
 ਗੜਿੱਚ ਮਾਰੇ ਕਵਲ ਰਵਲ ਹੀ ਬਚਨ ਦਸਤਾਰ
 ਪਿਆਰੇ ॥ ਪੜਨ ਵਾਲਿਓ ਰੱਖਣੀ ਮੇਹਰ ਹਮ ਤੇ ਲਘੂ
 ਦੀਰਘਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਬੀਚ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਥਾ
 ਕਰ-ਬਚਨ ਚੱਛੇ ਹੋਰ ਕਾਈ ਨਾ ਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਪਿਆ-
 ਰੇ ॥ ਰਚਿਣਾ ਰੋਹੀਆਂ ਮੇਂ ਰਹੇ ਬੁੱਧ ਕਿਥੋਂ ਸਿ-
 ਆਣੇ ਆਖਦੇ ਨੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਰਾ ਲੰਮ ਲ-
 ਮਾਓ ਨਾ ਕਰ ਭਾਈ ਕਹੋ ਗੱਲ ਜੋ ਠੀਕ ਨਿਖਾਰ ਪਿ-
 ਆਰੇ ॥ ਬੂਟੇ ਬੂਟੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਖੂਬ ਸਮਾ
 ਧੀ ਦੀ ਤਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਤੀ ਤਪੀ ਜੋ ਸੰਤ ਬਿਅੰਤ
 ਜਾਨੇ ਕੰਨੀ ਮੁੰਦਰਾਂ ਗਲਾ ਮੇਂ ਹਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਉਦਾਸੀ
 ਨ ਹੀ ਰਹਿਣ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਬੀਚ ਉਂਗਲਾਂ ਕੰਨਾਂ ਮੇਂ
 ਡਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਨਿੰਦਿਆ ਚੁੰਗਲੀ ਸੁਨਨ ਨਾ ਮੂਰਖਾਂ
 ਦੀ ਰੱਬ ਰੱਬ ਹੀ ਪਏ ਪੁਕਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਠੱਠਾ ਮਸਕਰੀ
 ਕਰਨ ਪਏ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੈਠੇ ਮੌਜ ਬੈਰਾਗਣਾ ਭਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥
 ਘਰੋਂ ਵਾਸਤੇ ਕਰਣ ਇਸਨਾਨ ਜਾਂਦੇ ਗਲੀਂ ਪਹਿਰ ਦੇ
 ਨਿੰਦ ਦਾ ਹਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਲਹੁੰਦੇ ਇਕ ਹੀ ਵਿਖ ਹੈ
 ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸਗੋਂ ਚਾੜ੍ਹ ਲੈਂਦੇ ਵਿਖ ਚਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਨਿੰ-
 ਦਿਆ ਚੁੰਗਲੀ ਕਰਣ ਮੇਂ ਖਤਾ ਭਾਈ ਕਹਿਨ ਬੇਦ ਕਤੇ-
 ਥਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੋਹਣੀ ਪਾਇਕੇ ਸੁੰਦਰਾਂ ਦੇਹ ਐਸੀ

ਮਤ ਸਰ ਈਰਖਾ ਵਿਚ ਪਏ ਗਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਜੈਸਾ ਕਰਮ
 ਕਰਣਤੈਸਾ ਭਾਸਿਆਵੇ ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਸੋ ਭਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪਿਆਰੇ ।
 ਸੰਤ ਬੈਠੇ ਅਨੰਦ ਹੀ ਮਾਨਦੇ ਜੇ ਸੁਲਾ ਵੈਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੇ
 ਪਿਆਰ ਪਿਆਰੇ । ਐਸਾ ਬਾਗ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਭਾਗ ਭਰਿ-
 ਆ ਪੱਤ ਪੱਤ ਕਾ ਜਾਨ ਵਿਸਤਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਵਿੱਚੇ ਕੋਇ-
 ਲਾਂ ਕੁਮਰੀਆਂ ਕਰਣ ਮੌਜਾਂ ਭੌਰ ਗੂੰਜਦੇ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰ
 ਪਿਆਰੇ । ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਤੇ ਸੇਵਤੀ ਗੁਲਾ ਬਾਸੀ ਗੈਂਡਾ
 ਗੁਲ ਸੰਮਲ ਕਲੀਆਂ ਹਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਕਿਤੇ ਫੁੱਲ ਗੁਲਾ
 ਬ ਦੇ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਮੋਤੀ ਕੇਵੜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ।
 ਮੁਸ਼ਕ ਬੇਦ ਬਨਫਸ਼ਾ ਤੇ ਗੁਲ ਸੋਸਨ ਗੁਲਖੈਰੇ ਤੇ ਪੁਦਨਾ
 ਧਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਿਤੇ ਗੁਲ ਲਾਲਾ ਰਤਨ ਜੋਤ
 ਕੇਸਰ ਨਾਗਰ ਵੇਲ ਤੇ ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਲਾਜਵੰਤ
 ਬੂਟੀ ਬੜੀ ਲਾਜ ਵਾਲੀ ਮਹਿਗੁਲ ਦੇਇ ਹੀ ਲਾਲ ਅਪਾ
 ਰ ਪਿਆਰੇ । ਕਿਤੇ ਗੁਲ ਰਹਾਇਆ ਤੇ ਗੁਲ ਸੋਸਨ ਹਾਥੀ
 ਕਾਨ ਕੇ ਫੁਲ ਸੁਧਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਮਰੂਆ ਮਾਲਤੀ ਅਤੇ ਕ
 ਨੇਰ ਆਹੀ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਫੁੱਲ ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਲੌਂਗ
 ਲਾਇਚੀਆਂ ਤੂਤਬਦਾ ਮਪਿਸਤੇ ਅੰਬਲਤਾਸਨ ਲੇਰ ਵਿਚਾਰ
 ਪਿਆਰੇ । ਸੂਹੇ ਸੋਸਨੀ ਸੁਰਖ ਸੁਫੈਦ ਚਿੱਟੇ ਮੋਰੀ ਤੋਰੀ ਨਾ
 ਸੁਣਨ ਪੁਕਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਿਤੇ ਅੰਬਤੇ ਸੇਉ ਅਨਾਰ ਨਿੰਬੂ
 ਨਾਸਪਾਤੀਆਂ ਨੀ ਰਸਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਦਾਖ ਨਾਖ ਅੰਗੂਰ
 ਖਜੂਰ ਖਰਮਾਂ ਖੜੇ ਆਪਣੇ ਗੁੱਛਿਆਂ ਭਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥

ਆਲੂ ਆੜੂ ਅੰਜਾਰ ਫੁਗੁਵਾੜ ਜਾਮਨ ਗਾਰੀ ਔਰ ਮੇਵੇ
 ਮਜੇਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕੇਲੇ ਗਲਗਲਾਂ ਖਿਰਨੀਆਂ ਔਰ
 ਖੀਰੇ ਚੀਣਾ ਖੱਖੜੀ ਦੇ ਖਲਵਾਰ ਪਿਆਰੇ। ਖੱਟੇ ਮਿੱਠਿ
 ਆਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਸੋਹਿ ਰਹੇ ਇਕ ਬੀਜ ਦਾ ਕਿੱਡਾ ਵਿਸਤਾਰ
 ਪਿਆਰੇ ॥ ਖੂਬ ਬਾਗ ਦੀ ਬਨੀ ਫਸੀਲ ਉਮਦਾ ਦੇਖ
 ਲੱਗ ਰਹੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਪਿਆਰੇ। ਬੋਲਣ ਬੁਲਬੁਲਾਂ ਫੁਲਾਂ
 ਤੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਮੈਨਾ ਕਹੇ ਮੈ ਨਾ ਕਈ ਵਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥
 ਵਿੱਚੇ ਮੋਰ ਚਕੋਰ ਤੇ ਸੁਰਖ ਤੋਤੇ ਡਾਰ ਨਾਲ ਰਲਕੇ
 ਆਵੇ ਡਾਰ ਪਿਆਰੇ। ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਬਹੁ ਰੌਲਾ ਪਾਇ
 ਰਹੇ ਤਿੱਤਰ ਬਿਜੜੇ ਕਈ ਗੁਟਾਰ ਪਿਆਰੇ। ਗੋਂਦਾ ਮਰੂ-
 ਆ ਚਮਨ ਨੌਰੰਗ ਬੂਟੀ ਕਿਤੇ ਦਾਖ ਚੁਤਾਰੇ ਅਨਾਰ
 ਪਿਆਰੇ। ਆਵੇ ਚਮਨਾ ਅਜਬ ਬਹਾਰ ਵਾਲੀ ਕਈ
 ਰੰਗ ਦੇ ਫੁਲ ਤਿਆਰ ਪਿਆਰੇ। ਸੰਤ ਮਾਣਦੇ
 ਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਬੈਠੇ ਕੈਂਠੇ ਗਲਾਂ ਮੇਂ ਪਏ ਝਮਕਾਰ
 ਪਿਆਰੇ। ਨਿਤਾਨੇਮ ਜਪਦੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਧੂ ਪਹਿਰ
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਾਗ ਦਾ ਹਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਿਸੇ ਗੁਟਕਾ ਹਾਥ
 ਕੇ ਬੀਚਫੜਿਆ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਪਿਆਰੇ
 । ਕਈ ਬੈਠਕਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਲਾਂਵਦੇ ਹਾਰ
 ਸਿੰਗਾਰ ਪਿਆਰੇ। ਕਈ ਮੀਟ ਅੱਖੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਸੇਂ
 ਪਰਾਣ ਚਾੜਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਪਿਆਰੇ। ਕਈ ਰੋਗ
 ਵਾਲੇ ਕਈ ਸੋਗ ਵਾਲੇ ਕਈ ਭੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿਸਤਾਰ

ਪਿਆਰੇ । ਵਾਹ ਵਾਹ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਹਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੁਈ
 ਦੂਰਕਰ ਲਖੇਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਕਈ ਖੋਲ੍ਹ ਤੂਤੀ ਤੂੰਬਾ
 ਪੂਰ ਲਿਆਵੇ ਪਿਆਵੇ ਆਣਕੇ ਸਾਧੂਆਂ ਵਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥
 ਕਈ ਵਾਸਤੇ ਦਰਸ ਪਰਕੰਮਿਆਂ ਦੇ ਸੁਤਾ ਧਾਰ ਜਾਵੇਂ
 ਦਰਬਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਕੰਗਾਲ ਗਰੀਬ ਆਜਜ
 ਆਵੇ ਬਾਗ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਠਾਟ ਖੂਬ
 ਬਣਿਆ ਚਾਰ ਰੋਜ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਸੇ ਨਿਗਮੇਂ ਹੀ ਚਮਤਕਾਰ
 ਪਿਆਰੇ । ਇਕ ਰੋਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵਨਾਂ ਤੁਹੀਂ ਏਥੇ ਹੋਰ
 ਵੱਸਦਾ ਰਹੂ ਸੰਸਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਰਹਿਜੂ ਨਾਮ ਨੇਕੀ ਨਿਸਚੇ
 ਜਾਨ ਭਾਈ ਬੁਰਾ ਕੀਤਿਆਂ ਵਜੂ ਬੁਰਿਆਰ ਪਜਾਰੇ । ਬਜਾਰੇ
 ਸਿੰਘ ਏਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹਵਾਉ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਯਾਰ ਦੇ ਯਾਰ
 ਬਹਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩੨ ॥ ਕੋਟੜਾ ਛੈਣ ॥ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ
 ਤਰੀਫ਼ ਦਾ ਨਾ ਅੰਤ ਆਂਵਦਾ । ਨਿਤਾ ਨੇਮ ਜਾਪ ਹੋਵੇ ਰਾਮ
 ਨਾਮ ਦਾ । ਪੁਰੀ ਦੇ ਜੋ ਲੋਕ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੜੇ ।
 ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣ ਹਾਲੜੇ । ਧੰਨ ਰਾਮਦਾਸ
 ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਨਗਰੀ । ਜੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉੱਤੇ ਵਿਕੀ ਪਈ
 ਸਗਰੀ । ਸੋਏ ਖੜੇ ਬੈਠੇ ਉਠ ਤੈਨੂੰ ਭਾਖਦੇ । ਰਾਤ ਦਿਨੇ
 ਤੈਨੂੰ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਆਖਦੇ । ਹਰ ਮੰਦਰ ਜੁ ਤੇਰੇ ਭਾਵੇਂ ਜਾਵੇ ਅੰਧ
 ਹੀ । ਪਾਇਕ ਦੀਦਾਰ ਖੂਬ ਹੋਜੇ ਅਨੰਦ ਹੀ । ਵਿਚ ਜੋ ਪੁਜਾਰੀ
 ਪੂਜੇ ਦੇਸ ਜਾਨੀਏ । ਬਿਸਨੂ ਦੇ ਪਾਰਖਦ ਤਿੰਨਾ ਮਾਨੀਏ
 । ਰੱਖਿਆ ਪੁਜਾਰੀ ਨਾਮ ਤਦ ਕਰਕੇ । ਬਿਸਨੂ ਦੇ ਲੋਕ

ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਘਰਕੇ। ਦੇਸ ਸਾਰਾ ਪੂਜਨੀਕ ਕਰੇ ਆਣ
 ਕੇ। ਨਿਸਚੇ ਹੀ ਐਸੇ ਵਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ। ਗੁਰਾਂ ਕਾ
 ਜੋ ਘਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਜਾਨੀਏ। ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਬਿਸ਼ਨੂ
 ਦੀ ਦੇਹ ਮਾਨੀਏ। ਆਣਕੇ ਰਬਾਬੀ ਰਾਗ ਕਰੇਂ ਨਿੱਤ
 ਹੀ। ਸੋਰਠ ਸਵੈਯੇ ਗਾਵੇਂ ਜੋ ਕਬਿੱਤ ਹੀ। ਰਾਗੀਆਂ ਦਾ
 ਰਾਗ ਸੁਣੇ ਬੈਠ ਪਲਜੇ। ਹੋਜੇਦਿ ਉਤਾ ਬੁੱਧੀ ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇਖਲ ਜੇ
 ਧੁਰਬਤਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਬਿਤ ਬੋਲਦੇ। ਮੋਹਲੇ ਮਨ ਬੈਠੇ
 ਜੋ ਸਰੋਤੇ ਕੋਲਦੇ। ਰਾਗੀਆਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਅਗੇਰੇ ਕਹੂੰ
 ਜੀ। ਏਥੋਂ ਜ਼ਰਾ ਰੁਪ ਤੇ ਖਮੋਸ਼ ਰਹੂੰ ਜੀ। ਬਜਾਰ ਮਿ-
 ਦਿੰਗ ਸ਼ਹਿਰ ਚਲ ਮਿੱਤਰਾ। ਅਗੇਜ਼ਰਾਹੋਖਾਂ ਰੋਹੀ ਦਿਆ
 ਤਿਤਰਾ ॥ ੩੨ ॥ ਪਿੜੀ ਛੰਦ ॥ ਏਥੇ ਤੇ ਅਜੈਬ
 ਸ਼ਹਿਰ ਐਸਾ ਮਾਹਿ ਜੀ। ਕੀਏ ਦਰਸਨ ਭੁਖ ਰਹੇਕਹਾਂ
 ਜੀ ਐਸੇ ਤੇ ਬਜਾਰ ਬਾਂਕੇ ਖੂਬ ਸੋਂਹਦੇ। ਦੂਰੋਂ ਆਇਆਂ
 ਕੋਲੋਂ ਮਨ ਤਨ ਮੋਂਹਦੇ। ਕਿਤੇ ਕੋਲਸਰ ਤੇ ਬਬੇਕ ਤਾਲ
 ਜੀ। ਨਿਹਚੇ ਨਾਵੇ ਬੁੱਢਾ ਠੀਕ ਹੋਜੇ ਬਾਲਜੀ। ਉਚੇ
 ਉਚੇ ਬੁੰਗੇ ਖੂਬ ਬਝੀ ਲਹਿਰ ਜੀ। ਚੜ੍ਹੇ ਓਨਾਂ ਉਤੇ ਸਾਰਾ
 ਦਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜੀ। ਇਕ ਬਾਬਾ ਟਲ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਚੱਲਕੇ
 ਪਾਇਆਂ ਦਰਸਨ ਪਾਪ ਰਹੇਂ ਨਾ ਕਲ ਕੇ। ਇਛਾ ਦੇ ਸੰ
 ਜੁਗਤ ਕੋਈ ਜਾਵੇ ਬੰਦਾ ਜੀ। ਐਸਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਪੁਰਾ
 ਕਰੇ ਧੰਦਾ ਜੀ। ਐਸਾ ਸੱਚਾ ਗੁਰੂ ਠਾਢ ਠੀਕ ਬੰਨਿਆਂ।
 ਫੁੱਡੇ ਵਿੰਗੇ ਬੋਲੇ ਰੋਜੀ ਦੇਵੇ ਅੰਨਿਆਂ। ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ

ਸੀਆ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੇ । ਤਿੰਨ ਤਾਈਂ ਰੋਜੀ ਗੁਰੂ ਵੇਵੇ
 ਜਾਇਕੇ । ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੇ ਆਵੇ ਬਾਬੇ ਟਲ ਜੋ । ਸਚੀ
 ਸਚੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮੈ ਦਸਾਂ ਗਲ ਜੋ । ਮੱਛਰ ਕਹੇ ਹਾਥੀ
 ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰੇਂਗੇ । ਫੜ ਕੇ ਤੇ ਸੁੰਨੀ ਪੁੱਠਾ ਕਰ ਧਰੇਂਗੇ ।
 ਲੁੰਬੜ ਦਲੀਲ ਸ਼ੇਰ ਮਿਲੇ ਤੋੜ ਦਿਆਂ । ਉਤੇ ਉਤੇ
 ਜਾਇ ਖੂਹੇ ਵਿਚ ਬੋੜ ਦਿਆਂ । ਚੂਹੀਆਂ ਕਹਿਆ ਬਿਲੀ-
 ਆਂ ਨੂੰ ਜੋਰ ਜੋਰੀਆਂ ॥ ਮਿਲ ਪੈਣਕੇਰਾਂ ਕਰੀਏ ਪੋਰੀ ਪੋ-
 ਰੀਆਂ । ਕੀੜਿਆਂ ਸਲਾਹ ਕਰੀ ਏਹੁ ਰਲਕੇ । ਬਦਲਾਂ
 ਦੇ ਵਿਚ ਗਲੀਆਂ ਕਰੋ ਚਲਕੇ । ਕਾਸੀ ਬੀਚ ਚਲੋ ਗੁੰ-
 ਗਿਆਂ ਨੇ ਆਖਿਆ । ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਚਲ ਕਡ ਲਵੋ ਸਾਖਿ-
 ਆ । ਪਿੰਗਲਿਆਂ ਰਲਕੇ ਸਲਾਹਿਕਰੀਏ । ਚਲਕੇ ਪ-
 ਹਾੜੀਆਂ ਦਾ ਸੈਲ ਕਰੀਏ । ਚੂਹਿਆਂ ਇਕ ਸੋਚ ਮਨ ਏਹਿ
 ਚਾੜੀਏ । ਪੱਕੇ ਪੱਕੇ ਮਹਿਲ ਦੇਸ ਸਭ ਪਾੜੀਏ । ਸੁਈ
 ਤੋਪ ਨਾਲ ਤੋ ਪਸਾਦ ਖਾ ਲਿਆ । ਕੀੜੀ ਮਾਰੀ ਲੱਤ
 ਕਾਣਾ ਦੇਉ ਢਾਹ ਲਿਆ । ਚਿੜੀ ਬਾਜ ਨਾਲ ਤੋ ਸ਼ਰੀਕਾ
 ਬੰਨਦੀ । ਡਡ ਕਾਲੇ ਨਾਗ ਦੀ ਜੋ ਲੱਤ ਭੰਨਦੀ । ਸਸਿਆਂ
 ਨੇ ਚਿਠੀ ਰੋਝਾਂ ਤਾਈਂ ਘੱਲਕੇ । ਕਰੋ ਜੋ ਲੜਾਈ ਛੇਤੀ
 ਆਵੇ ਹੱਲਕੇ । ਨਿਸਚੇ ਦੀਦਾਰ ਕਰੇ ਬਾਬੇ ਟਲ ਜੋ । ਸੱਚੀ
 ਸੱਚੀ ਹੋਵੇ ਏਹ ਕਹੀ ਗੱਲ ਜੋ । ਕਹਿਣੇ ਜਾਲੀ ਲਾਭੇ
 ਮ੍ਰਿਗ ਕਈ ਫਹਾ ਲਏ । ਚਕੰਦਰ ਰੋਸ ਆਇਆ ਪੱਕੇ
 ਮਹਿਲ ਢਾ ਦਏ । ਸਹਿਜ ਸੁਤੇ ਟਿੱਡੀ ਉੱਡੀ ਖੂਬ ਅਨੰਦ

ਸੇ । ਵੱਜਾ ਉਠਦੇ ਪਛੰਡਾ ਟੁਟਿਆ ਬੰਦ ਬੰਦ ਸੇ । ਮਹਿੰ ਦੀ
 ਬੁਥੀ ਫੜ ਜੁੰ ਨੇ ਨੱਕ ਘੱਟਿਆ । ਐਸਾ ਜੋਰ ਵੱਜਾ ਮੁਢੋਂ
 ਗਾਦਾ ਟੁਟਿਆ । ਲੋਕ ਏਥੇ ਕਹਿਣ ਏਕੀ ਕਵਲ ਮਾ
 ਰਿਆ । ਗਿਆਨੀਆਂ ਦਾ ਖੂਬ ਮਨ ਤਨ ਠਾਰਿਆ । ਤਤੰ
 ਮਸੀ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਏਹੀ ਕਹੇ ਜੀ । ਨਿਸਚੇ ਪੜੇ ਸੁਣੇ
 ਤੀਨੇ ਤਾਪ ਦਹੇ ਜੀ । ਅਤਿਅੰਤ ਸੁਖਮ ਵਾਕ ਗਿਆਨ
 ਵਾਨ ਸੋਚਣੇ । ਰਹੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਸਮਲ ਸਭੀ ਸੋਚਣੇ ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਬਚਨ ਚਿਤ ਸਫਾ ਕਰਨ ਜੀ । ਚਿਤ ਨੂੰ
 ਅਨੰਦ ਦੂਜਾ ਪਾਪ ਹਰਣ ਜੀ । ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਗੱਲ
 ਹੋਰ ਕਹੂੰ ਜੀ । ਏਥੋਂ ਜਰਾ ਚੁਪ ਤੇ ਖਮੋਸ਼ ਰਹੂੰ ਜੀ ॥ ੩੩ ॥
 ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਅਮਰ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਜਾਇਕੇ ਕਰੋ ਬਿਪਰਜੇ
 ਗੱਲ । ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਦੂਤ ਉਧੇੜੇ ਖੱਲ ॥ ੩੪ ॥
 ਦੋਹਿਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਪੁਰੀ ਅਮਰ ਹੈ ਕੁਟਲ ਬੁਧਮਾਨ ਖੋਟ
 ॥ ਮਿਲਣ ਸਜਾਈਂ ਸੋ ਕਹੂੰ ਭੁੰਨਣ ਜਿਉਂ ਕਰ ਰੋਟ ॥
 ੩੫ ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਛਲ ਵਲ ਕਰਣ ਭਰਣ ਦੁਖ
 ਜਿਤਨੇ ਤਿਤਨੇ ਕਹੂੰ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ । ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਤ ਮੂਰਤ
 ਬੰਦਾ ਕਰਮ ਕਰਤ ਨਿਤ ਕੀਰਾਂ ਦੇ । ਮੈਮੇਰੀ ਮਮ
 ਕਰਤ ਹਰਤ ਨਿਜ ਭਰਤ ਲਖ ਦੁਖ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ॥
 ਰਾਹ ਛੱਡ ਪਿਆ ਰਾਹ ਕੁਰਸਤੇ ਸਸਤੇ ਮਗਰ ਵਹੀਰਾਂ ਦੇ
 ਕਰਮ ਕੁਵੱਲੇ ਕਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਸ ਪਿਆ ਸਠ ਬੀਰਾਂ ਦੇ ।
 ਬਜਾਰ ਹਰੀ ਛਡ ਰਸਤਾ ਗੁਰ ਕਾ ਮਗਰ ਲਗਾ ਉਠ

ਝੀਰਾਂ ਦੇ ॥ ੩੬ ॥ ਕਾਫੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਵੇਲਾ ਮਗਾਂ
 ਘੋਰ ਦਾ ਸਿਰ ਪਰ ਆਉ ਠੀਕ ਬੰਦੇ । ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਦਾ
 ਛਡ ਦੇ ਧੰਦਾ ਗੁਰ ਗੁਰ ਜਪ ਤਹਕੀਕ ਬੰਦੇ । ਆਨ
 ਪਕੜਿਆ ਦੂਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਰੋ ਰੋ ਮਾਰੇਂ ਚੀਕ ਬੰਦੇ । ਮੂਲੇ
 ਹੇਠ ਜਿਉਂ ਧਾਨ ਤੜਫਦੇ ਤਿਲ ਤੇਲੀ ਜਿਉਂ ਲੀਕ
 ਬੰਦੇ । ਅਹਿ ਕਰ ਕਰੇਸੁ ਅਹਿ ਕਰ ਪਾਵੇ ਭਜਨ ਕਰਤ
 ਭਜਨੀਕ ਬੰਦੇ । ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਹਰੀ ਹਰ ਜਪਲੈ ਸ-
 ਰਬ ਸੁਖਾਂ ਸੁਖਤੀਕ ਬੰਦੇ ॥ ੩੭ ॥ ਝੁਲਣਾ ॥ ਗਲੀ
 ਗਲੀ ਬਜਾਰ ਬਜਾਰ ਸਾਰਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਜਾਨ ਕੁਰ-
 ਬਾਨ ਗੁਰੂ । ਜਿੰਨਾ ਖਾਸ ਤੇਰੇ ਵਲ ਚਿੱਤ ਲਾਇਆ ਭਾ-
 ਇਆ ਹੋਰ ਨਾ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਨ ਗੁਰੂ । ਕੋਈ ਬੈਠਕੇ ਤਾਲ
 ਦੇ ਤਟ ਉੱਤੇ ਝਟ ਲਾਂਵਦੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਗੁਰੂ । ਲੱਗੀ
 ਭਟਕਣਾ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਵਾਲੀ ਚੰਗਾ ਲਗੇ ਨਾਂ ਪੀਣ
 ਤੇ ਖਾਨ ਗੁਰੂ । ਬੰਦੇ ਸੋਈ ਸਿਆਲੇ ਜੇੜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਲੇ
 ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣ ਗੁਰੂ । ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਸੋਈ ਜੋ
 ਆਨ ਮਨੋਤ ਮੰਨੇ ਛੋਡ ਲੜ ਤੇਰਾ ਮੰਨੇ ਖਾਨ ਗੁਰੂ ।
 ਕਾਲਾ ਨਿਸਚਾ ਰਖੇ ਨਾ ਤੇਰੇ ਨਾਂ ਤੇ ਕਾਲੇ ਕਰਮ ਤੇ
 ਬੋਲੇ ਤੁਫਾਨ ਗੁਰੂ । ਤੁਹੀਂ ਆਤਮਾ ਸਰਬਦਾ ਸਭੀ ਤੂੰ ਮੈਂ
 ਪਿਰਤਬਿੰਬ ਜਿਉਂ ਘਟਾਂ ਮੈਂ ਭਾਨ ਗੁਰੂ । ਰਾਮ ਰਾਮ
 ਕਰਦੇ ਰਾਮਦਾਸ ਨਿਸ ਦਿਨ ਮੁੰਡਾ ਕੁੜੀ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਮੈਂ
 ਜਾਨ ਗੁਰੂ । ਗਲੀ ਗਲੀ ਬਜਾਰ ਬਜਾਰ ਹਰਦਮ ਤੇਰਾ

ਨਾਮ ਹਜ਼ਾਰ ਤੇ ਗਾਨ ਗੁਰੂ । ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਮੇਂ ਪੜਨ ਤੇ
 ਕਰਣ ਨਿਸ਼ਚਾ ਰੋੜੇ ਬਾਣੀਏ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਗੁਰੂ ॥
 ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਹੈ ਮਰਦ ਤੇ ਇਸਤੀ ਦੀ ਕਰਣ ਬਹੁਤ
 ਹੀ ਪੁੰਨ ਤੇ ਦਾਨ ਗੁਰੂ । ਕਿਤੇ ਲੱਡੂ ਜਲੈਬ ਹੀ ਪੱਕ ਰਹੀਆਂ
 ਖੂਬ ਨਿਤ ਹਲਵਾਈ ਪਕਾਨ ਗੁਰੂ ॥ ਬੈਠ ਬੀਚ ਹਦਾਂ
 ਮਟ ਮਟ ਪੜਦੇ ਲੈਕੇ ਗੁਟਕਾ ਹੋ ਸਵਾਧਾਨ ਗੁਰੂ ॥
 ਭੋਰ ਪੜੀ ਇਸਨਾਨ ਤੇ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੀ
 ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨ ਗੁਰੂ ॥ ਮਹਾਜਨ ਖੱਤਰੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਖਤ
 ਪੜਦੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਜਾਨ ਕੁਰਬਾਨ ਗੁਰੂ ॥ ਅਮਰਪੁਰੀ
 ਹੈ ਅਮਰਹੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਿੰਦੂ ਔਰ ਜੋ ਹੈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੁਰੂ
 । ਵਿੱਚੇ ਤਾਲ ਤੇ ਉੱਤੇ ਤਮਾਲ ਸੁੰਦਰ ਪੰਛੀ ਗੂੰਜਦੇ
 ਵਿਚ ਪਤਾਨ ਗੁਰੂ । ਭਗਤੀ ਭਾਉ ਦੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਫਰਕ
 ਕੋਈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੀ ਦਾਸ ਦਸਾਨ ਗੁਰੂ । ਐਸਾ ਸ਼ਹਿਰ
 ਬਹਿਸ਼ਤ ਦੀ ਜਾਇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੰਨ ਸਵਾਲ ਤੂੰ ਆਨ
 ਗੁਰੂ । ਤੇਰੇ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ ਦੀ ਭੁੱਖ ਮੈਨੂੰ ਕਿਤੇ ਮੇਹਰ
 ਦੀ ਨਿਗਾ ਮੈਂ ਆਨ ਗੁਰੂ । ਮੇਰੀ ਲੱਖ ਵਾਰੀ ਤੈਨੂੰ
 ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਂ ਦਾਸ ਤੇ ਤੂੰ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ॥
 ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਹਰ ਦਮ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ
 ਆਪ ਪਹਿਚਾਨ ਗੁਰੂ ॥ ੩੮ ॥ ਆਬ ਹਯਾਤ ਜ਼ਿਕਰ
 ਸ਼ਾਇਰ ॥ ਝੁਲਣਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਦਾ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
 ਜ਼ਿਕਰ ਹਰ ਦਮ ਓਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਲਾਵਨਾਂ

ਕੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੱਥ ਲੱਗਾ ਅਮਰ ਹੋਏ ਸੋਈ ਓਨਾਂ ਸੁਰ।
 ਨੂੰ ਪੀਵਨਾ ਖਾਵਨਾ ਕੀ । ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਰਹਿਣ
 ਵਾਲੇ ਪੁਰਬ ਪਛੋਂ ਨੂੰ ਓਨਾਂ ਫਿਰ ਧਾਵਨਾ ਕੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਤਾਲ ਤੇਰੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਤਾ ਓਨਾਂ ਗੰਗਾ ਪਰਾਗ ਨੂੰ
 ਜਾਵਨਾ ਕੀ । ਜੀਨੂੰ ਦੀਆ ਦੀਦਾਰ ਤੈਂ ਆਪ ਗੁਰੂ
 ਦਰਸਨ ਓਸ ਫਿਰ ਕਿਸੇਦਾ ਪਾਵਣਾ ਕੀ । ਦੁਖਭੰਜਨੀ
 ਜਿਨਾਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਿਆ ਓਸ ਜਾਇ ਹਕੀਮ ਬੁਲਾਂ
 ਵਨਾ ਕੀ । ਜਿਸਨੇ ਖੂਬ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ
 ਓਦੀ ਨਿਗਾ ਫਿਰ ਛੱਪੜੀ ਆਵਨਾਂ ਕੀ ॥
 ਅਠ ਸਠ ਇਸਨਾਨ ਜਿਸ ਕਰੇ ਤੇਰੇ ਓਨ ਹੋਰ ਥਾਂ ਚਿੱਤ
 ਡੁਲਾਵਨਾ ਕੀ । ਮੇਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇਰੇ ਜਿਸ ਖੂਬ ਡਿੱਠਾ
 ਮੇਲਾ ਓਸ ਫਿਰ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਭਾਵਨਾ ਕੀ । ਗਲੀ ਗਲੀ
 ਬਜਾਰ ਬਜਾਰ ਡਿੱਠਾ ਓਨੇ ਹੋਰ ਬਜਾਉ ਲਿਆਵਨਾ ਕੀ ।
 ਜਿਨਾਂ ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰਣ ਵਸੂਲ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਓਨ੍ਹਾਂ
 ਨੂੰ ਮੌਤ ਡਰਾਵਨਾ ਕੀ । ਹੋਏ ਮਸਤ ਮਲੰਗ ਨਿਸੰਗ ਜੇ-
 ਹੜੇ ਓਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੁੱਝ ਧਰਾਵਨਾ ਕੀ । ਧਰਤ ਸੇਵਨਾ
 ਮੰਗ ਕੇ ਟੁੱਕ ਖਾਣਾ ਓਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਖਾਵਨਾ ਕੀ ।
 ਆਪ ਛੋਡ ਸੁਹੁ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਫੇਰ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲ
 ਨੇ ਖਾਵਨਾ ਕੀ । ਜਿਸਨੇ ਜੱਗ ਏਹ ਸੁਫਨੇ ਵਾਂਗ ਜਾਤਾ
 ਓਨੂੰ ਹੋਰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਖਾਵਨਾ ਕੀ । ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ
 ਸਖੇਪਤੀ ਔਰ ਤੁਰੀਆ ਤੁਰੀਆ ਹੋਰ ਅਤੀਤ ਸਦਾਵਨਾ ਕੀ ।

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਹੀ ਲੱਖ ਅਲੱਖ ਜਾਤਾ ਜਾਨ ਓਸਨੇ ਹੋਰ ਲ-
 ਖਾਵਨਾ ਕੀ। ਮਰ ਜਾਵਨਾ ਤੇ ਕਾਹਨੂੰ ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਨਿਹੁ
 ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਵਨਾ ਕੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਮਹਬੂਬ
 ਕਰ ਖੂਬ ਜਾਤਾ ਮਕਰ ਠਕਰ ਤੇ ਭੇਸ ਬਨਾਵਨਾ ਕੀ।
 ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਿਆਰ ਸੇ ਪਾਸ ਬੈਠਾ ਫੇਰ ਓਸਨੂੰ
 ਦੂਰ ਬਨਾਵਨਾ ਕੀ। ਧਨ ਮਾਲ ਜੇ ਕੋਲ ਬਿਹੱਦ ਹੋਵੇ
 ਫੇਰ ਓਸ ਕੰਗਾਲ ਕਹਾਵਨਾ ਕੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਮੇਂ
 ਲਾਲ ਜੁਵਾਹਰ ਆਇਆ ਓਨੇ ਘੋਗਿਆਂ ਨੂੰ ਖੜਕਾਵ-
 ਨਾ ਕੀ। ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਓਅੰਕਾਰ ਧੁਨ ਮੇਂ ਉਨ
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੁਨਾਵਨਾ ਕੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ਼ਕ ਹੀ ਇੱਕ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ਇਸ਼ਕ ਹੋਰ ਬਜਾਉ ਲਿਆਵਨਾ ਕੀ।
 ਜਿੰਨਾਂ ਲੱਖ ਤੇ ਕੱਖ ਨੂੰ ਇੱਕ ਜਾਤਾ ਸੁਲਾ ਵੈਰ ਫਿਰ
 ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਾਵਨਾ ਕੀ। ਜਿੰਨਾ ਰੰਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ
 ਸਦਾ ਚੜਿਆ ਓਨਾਂ ਹੋਰਥੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਨਾ ਕੀ।
 ਜਿੰਨਾਂ ਇਕ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕੀਤਾ ਓਨੂੰ ਕਾਲ ਨੇ
 ਆਨ ਅਕਾਵਨਾ ਕੀ ॥ ਧੰਨ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇਰਾ ਧੰਨ ਰਹਿਣ
 ਵਾਲੇ ਪਾਇਆ ਇੱਕ ਤੈਨੂੰ ਹੋਰ ਪਾਵਨਾਂ ਕੀ ॥ ਬਜਾਰ
 ਹਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰੀ ਇੱਕ ਨਿਸਚਾ ਨਿਸਚਾ ਹੋਰਥੇ ਓਨ੍ਹਾਂ
 ਲਗਾਵਣਾ ਕੀ ॥ ੩੯ ॥

ਜਾਨੇ ਜੀਵਣਾ ਸਦਾ ਜਹਾਨ ਨਾ ਤੈਂ ਜਾਨ ਝੂਠ ਹਵੇਲੀ-
 ਆਂ ਮੱਲੀਆਂ ਨੀ। ਛੋਡ ਜਾਵਨਾ ਏਹ ਸ਼ਹਿਰ ਬਾਬਲੇ ਦਾ

ਫੇਰ ਆਂਵਨਾਂ ਨਾਏਨਾਂ ਗਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਜਦੋਂ ਖਤ ਆਇ-
 ਆ ਐਥੇ ਵਖਤ ਵਾਲਾ ਭੁਲ ਜਾਵਸੇ ਪੁਨੀਆਂ ਛੱਲੀਆਂ
 ਨੀ । ਸਭੇ ਸੱਯਾਂ ਦਾ ਪੈਜੁ ਵਛੋੜਾ ਜਿੰਦੇ ਬਿੰਦ ਘੜੀ
 ਨਾਂ ਰਹੇ ਅਟਕੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਪੂਣੀ ਤੰਦ ਨਾ ਪਾਂਵਣਾ
 ਮਿਲੂ ਚਰਖੇ ਪਾਈਆਂ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਜਦ ਧਮ ਘੱਲੀਆਂ ਨੀ ।
 ਪਿਆਰੀ ਰੋਂਵਦੀ ਜਾਵਸੇ ਏਸ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਰੋ ਰੋ ਅਗਲੀਆਂ
 ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਚੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਚਲੀ ਗਈ ਨਾਂ ਮੁੜ ਜਹਾਨ
 ਆਵੇ ਤੈਥੋਂ ਬਾਝ ਏਹ ਰਹਿਣ ਇਕੱਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਬੁਰਾ
 ਕਰਣਗੇ ਤੇਰਾ ਨਿਹੈਤ ਜਿੰਦੇ ਸੱਟਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਂਣ
 ਨਾਝੱਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਮੁੜ ਨਾ ਥਿਆਵਣੀ ਏ ਰਲ
 ਮਿਲ ਰੋਹੀ ਸਿਟ ਚੱਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਚਕੇਂ ਚਾਰ ਕਹਾਰ ਨੀ
 ਭਾਗ ਭਰੀਏ ਸੇਜਾ ਛੱਡ ਜੇ ਰੰਜਸਾਂ ਮੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਹੇੜੀ
 ਡਾਰ ਸੋਂ ਮੂੰਹ ਨਖੇੜ ਕਰਕੇ ਦੂਤਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਜਾਨ ਧਰ
 ਘੱਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਪਈ ਜਾਹ ਕੁਰਲਾਂਵਦੀ ਹੂਰ ਪਰੀਏ
 ਪਏਂ ਨਰਕ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਗੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਸਭਾ ਵਿਚ
 ਨਾ ਰਲ ਮਿਲ ਬਹੇਂ ਪਿਆਰੀ ਪੈਣ ਜਾਣ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤਰ
 ਸੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆਂ ਏ
 ਦਾਲੇ ਵਾਂਗ ਦੰਦਾਂ ਹੇਠ ਦਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੀਆ ਤੋਂ
 ਮੁਖੜਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਓਨਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਧੁਰੋਂ ਅਵੱਲੀਆਂ ਨੀ
 ॥ ਜਿੰਦੇ ਇਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪਲੈ ਇਤ ਉਤ
 ਪਈਆਂ ਹੋਣ ਭੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਕਾਲ ਤੋੜ ਵਿਛੋੜਕੇ ਸਿਟ

ਜਾਉ ਕੂੰਜ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਂਵੇਂ ਇਕੱਲੀਆਂ ਨੀ॥ ਜਪ ਨਾਮ
 ਗੁਵਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਹਰ ਦਮ ਸਭ ਆਫਤਾਂ ਸੀਸ ਤੋਂ ਟੱਲੀ
 ਆਂਨੀ॥ ਸਯਾਂ ਨਾਲ ਨਾਂਤੇਰਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇ ਰੋਵੇਂ ਭਰਇੰਜੂ
 ਗੰਡੀ ਖਲ ਆਂਨੀ॥ ਜਿੰਨਾ ਨਾਲ ਭਰਤਾਰ ਪਿਆਰ ਪਾਇਆ
 ਤਿੰਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਦਾ ਸਵੱਲੀਆਂ ਨੀ । ਜਿੰਨਾਂ ਦਿਲੋਂ ਵਿ
 ਸਾਰਿਆ ਸੋਹਣੇ ਨੂੰ ਪੈਣ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਤ ਅਵੱਲੀਆਂ
 ਨੀ । ਕਾਲ ਬੱਕਰਾ ਆਨਕੇ ਚੁੰਡ ਜਾਉ ਜੇੜੀਆਂ ਦੁਬਿ-
 ਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਪਲੀਆਂ ਨੀ । ਜਿੰਨਾਂ ਪੀਆ ਤੋਂ ਮੁਖ ਭ-
 ਵਾਇਆਈ ਨਾਲ ਗੰਮ ਦੇ ਜਲੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਨੀ ॥ ਭੋਰ
 ਪੜੀ ਇਸਨਾਨ ਤੇ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰੀ ਆਫਤਾ ਸੀਸ
 ਤੋਂ ਟਲੀਆਂ ਨੀ॥ ਬਜਾਰ ਸਿੰਘਨਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਖੌਫਿ ਰਿਹਾ
 ਨਾਲ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਜੋ ਨਿਭ ਚੱਲੀਆਂ ਨੀ ॥੪੦॥ ਝੁਲਣਾ
 ॥ ਖਾਸ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ ਗੁਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀ
 ਏਹ ਕਥਾ ਅਨੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਤੈਨੂੰ ਲੱਖ ਵਾਰੀ ਮੇਰੀ
 ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਏਹ ਮੈਂ ਜਿੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਮੱਛੀ
 ਵਾਂਗ ਤੜਫੁਦੀ ਜਾਨ ਰੱਬਾ ਨਜਰ ਮੇਹਰ ਦੀ ਕਰੀਂ ਮੁ-
 ਕੰਦਵਾਰੀ ॥ ਐਸੀ ਚਾਹਿਨਾ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਵਾਲੀ ਜੈਸੇ
 ਲੋਕ ਵੇਖੇ ਦੂਜ ਚੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਤੇ ਦੀਦਾਰ ਬਾਜਾਂ ਵਲ ਜਿੰਦ
 ਖਾਂਦੀ ਕਈ ਪੇਚ ਜਿਉਂ ਉਂਗਲੀ ਬੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਨਿੱਤ
 ਦੁਸਮਨ ਪਏ ਸੰਤਾਂ ਵਦੇ ਜੀ ਕਾਮ ਆਦ ਜਿਹਬਾ ਜਿਵੇਂ
 ਦੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਕਿਤੇ ਆਣਕੇ ਏਹ ਦੀਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ਭੁਲ

ਜਾਨ ਸਾਰੇ ਮੰਦ ਤੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਦਾ ਫਿਰਾਂ
 ਵਿਚ ਰੋਹੀਆਂ ਕਟਾਂ ਅਚਵ ਕੇ ਫੁਲ ਤੇ ਕੰਦਵਾਰੀ ॥ ਦਸੇ
 ਨਾਰੀਆਂ ਕਰੇਂ ਖੁਆਰੀਆਂ ਜੀ ਲਕੜ ਆਰੀਆਂ ਖਾਵੇ
 ਤਿਉਂ ਜਿੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਕਿਤੇ ਪੰਦਰਵੀਂ ਹੋਇਆ ਵਿਜੋਗ
 ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਚਿੱਤ ਭੰਡਾਲੀਆਂ ਖੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ਸਭੇ ਚੁਸਤੀਆਂ
 ਚਾਵੜਾਂ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ ਰਾਤ ਦਿਨੇਂ ਨਾਂ ਕੁਜਹੀ ਭੰਦਵਾ
 ਰੀ । ਕਰਕੇ ਚੁਰਮਨੂਰਹੀ ਸਿੱਟ ਗਿਓਂ ਕਿਤੇ ਸੋਚ ਬਜਾਰ
 ਮਰਗਿੰਦ ਵਾਰੀ ॥ ੪੧ ॥

ਅਥ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ

ਜਿਕਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ

ਝੁਲਣਾ ਮਾਹਿ ਕੱਤਕ ॥ ਕੱਤੇ ਕਤਲ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ
 ਗਾਨੀ ਖਾਨ ਪੀਨ ਜੋ ਸਭ ਚੁਕਾਇ ਗਿਆ ॥ ਟੀਪ ਮਾਲਾ ਦੀ
 ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਣ ਕਰਕੇ ਅਗਲੀ ਪਿੱਛਲੀ ਹੋਸ਼ ਭੁਲਾਇ ਗਿਆ ॥
 ਕਰਕੇ ਚਮਤ ਕਾਰਾ ਓਸ ਰਾਤ ਸੋਹਣਾ ਨਾਲ ਨੈਣਾ ਦੇ
 ਨੈਣ ਮਿਲਾਇ ਗਿਆ । ਜਪਦਾ ਰਾਮਤੇ ਨਾਮ ਸਾਂ ਮੌਜਸੇ
 ਮੈਂ ਦੇਖੋ ਕੈਸਾ ਤਗਾਦੜਾ ਪਾਇ ਗਿਆ ॥ ਮੋਤੀ ਬਾਗ
 ਵਾਲਾ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਕੇ ਝਖੜ ਝੋਲੜਾ ਫੁਲ ਖਿੰਡਾਇ
 ਗਿਆ ॥ ਦੇਖ ਦੀਵਾ ਪਤੰਗ ਨਿਸੰਗ ਲੜਿਆ ਜਰਾ
 ਨਾਗ ਵਾਲਾ ਡੰਗ ਲਾਇ ਗਿਆ । ਪੁੱਜ ਬੁਰਾ ਵਿਛੋੜੇ
 ਦਾ ਦੁਖ ਲੋਕੋ ਸੀਨਾ ਚੀਰਕੇ ਚਿਤ ਚੁਰਾਇ ਗਿਆ ।

ਮੁੜ ਮੁੜ ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਰ ਧਿਆਨ ਡਿੱਠਾ ਓਹ ਅਗਲੀ
 ਘੜੀ ਵਿਗਾਇ ਗਿਆ। ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦੀ ਖੂਬ ਰੁਸਨਾਤ
 ਕਰਕੇ ਕੱਚੇ ਕਾਕੜੇ ਝੰਗ ਝੰਗਾਇ ਗਿਆ ॥ ਰੰਗ ਰੰਗ
 ਦੇ ਫੁੱਲ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਗੜਾ ਕਹਿਰਦਾ ਥਲੇ ਗਿੜਾਇ
 ਗਿਆ। ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਦੇ ਓਤਾਂ
 ਕਰਦਿਆਂ ਕੰਡ ਵਲਾਇ ਗਿਆ। ਵਾਂਗ ਬਾਲਕਾਂ ਖੇਲਣੇ
 ਖੂਬ ਰਚਕੇ ਮੌਜ ਆਈ ਫਿਰਕਰ ਸਫਾਇ ਗਿਆ ॥ ਗਲੀ
 ਗਲੀ ਬਜਾਰ ਬਜਾਰ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇ
 ਗਿਆ। ਉਦਾਸੀਨ ਹੋਏ ਰੋੜੇ ਬਾਣੀਏ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ
 ਉਦਾਸੀਆਂ ਲਾਇ ਗਿਆ। ਵਾਹ ਵਾਹ ਹੀ ਤੇਰੀਆਂ
 ਕੁਦਰਤਾਂ ਜੀ ਘੜੀ ਪਲ ਮੇਂ ਖੇਲ ਖਿਲਾਇ ਗਿਆ।
 ਤੀਆਂ ਲਗਕੇ ਲਗ ਅਲਗ ਹੋਈਆਂ ਸਯਾਂ ਟੋਲੀਆਂ ਟੋਲ
 ਟੋਲਾਇ ਗਿਆ ॥ ਰਲਮਿਲਕੇ ਸਹੀਆਂ ਨੇ ਛੋਪ ਪਾਇਆ
 ਗੋਟਾ ਗੋਟਾ ਵਰੋਲਾ ਖਿੰਡਾਇ ਗਿਆ ॥ ਸਯਾਂ ਰੋਣ ਵਰੋਲੇ
 ਨੂੰ ਓਹਿ ਰੱਬਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਕੇ ਵਾਇਦਾ ਪਾਇ ਗਿਆ ॥
 ਕੋਈ ਉੱਠਕੇ ਪੂਣੀਆਂ ਚੁਣਨ ਲਗੀ ਜਿਕਰ ਵਿੱਚਰੋਂ ਦੀ
 ਰੋਣਾ ਆਇ ਗਿਆ ॥ ਕੋਈ ਉੱਠਕੇ ਘਰਾਂ ਵਲ ਭੱਜਨ ਠੀ
 ਕਹਿੰਦੀ ਹੋਰ ਲਿਆਵਾਂ ਏਹਿ ਚਾਇ ਗਿਆ ॥ ਬੱਝਾ ਸਯਾਂ
 ਦਾ ਠਾਠ ਸੀ ਖੂਬ ਓਥੇ ਚੱਕ ਚੱਕਕੇ ਆਪ ਚੁਕਾਇ ਗਿਆ ॥
 ਸੰਤ ਝੌਂਪਦਾ ਬੰਨਕੇ ਖੂਬ ਬੈਠਾ ਮੌਜ ਆਈ ਤਾਂ ਕਰ ਸਫਾਇ
 ਗਿਆ। ਜਾਨੀ ਅਗਲੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ

ਜਗਾ ਜਗ ਕੋ ਮੁਖ ਦਿਖਾ ਗਿਆ । ਚੋਗ ਚੁਗਨ
ਲੱਗਾ ਤੋਤਾ ਦੇਖ ਚੋਗਾ ਜਾਲੀ ਜਾਲ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਪਾਇ
ਗਿਆ । ਬਿੱਲਾ ਮਾਰਕੇ ਛਾਲ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ
ਛਿਕੇ ਫੋੜ ਕਾੜ੍ਹਨੀ ਦੁੱਧ ਵਹਾਇ ਗਿਆ ॥ ਦੇਖੋ ਜਲ
ਦਰਿਆਉ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਖਾਕੇ ਨੌਣ ਲਗੇ ਨੂੰ ਵਿੱਚ ਰੁੜ੍ਹਾਇ
ਗਿਆ ॥ ਘੁੰਗੂ ਬਾਲ ਤੀਲਾ ਵਿਚ ਮੰਦਰ ਧਰਿਆ ਆਪ
ਉੱਡਕੇ ਜਾਨ ਬਚਾਇ ਗਿਆ ॥ ਲਾਟ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹੁਕਮ
ਲਵਾਏ ਤੰਬੂ ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਝੱਟ ਪਟਾਇ ਗਿਆ ॥ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਰਮਾਇ
ਗਿਆ ॥ ਬਜ਼ਾਰ ਸਿੰਘ ਫਿਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਕੇਹਾ ਜਿੰ-
ਨਾ ਆਪਣਾ ਆਪਹੀ ਭਾਇ ਗਿਆ ॥ ੪੨ ॥

ਮੱਘਰ ਤੇਰੇ ਵਿਜੋਗ ਦਾ ਸੱਲ ਸੀਨੇ ਕੀਨੇ ਦੂਰ ਸੁਖ ਦਿਲ
ਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਅੱਖੀਆਂ ਰੋਂਦੀਆਂ ਰੋਂਦੀਆਂ ਲਾਲ
ਹੋਈਆਂ ਦੇਹ ਦੀਦਾਰ ਹੀ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ।
ਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਅੱਗ ਨੇ ਠੱਗ ਲਿਆ ਸੀਨਾ ਸਖਤ ਹੀ
ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਧੰਦੂਕਾਰ ਹਨੇਰ ਚੁਫੇਰ ਦਿੱਸੇ
ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਹੀ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਵਦਾ
ਹਾਂ ਇਸ਼ਕ ਵਹਿਨ ਤੇਰੇ ਕਰੀਂ ਪਾ ਓਏ ਦਿਲਬਰਾ
ਵਾਸਤਾਈ । ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰੂ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੀ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ॥ ਜਿਧਰ ਦੇਖਦਾ
ਹਾਂ ਤੂੰਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਯਾਤ ਓਏ

ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਲੁੱਟ ਪੁੱਟ ਕੇ ਅਤੀ ਕੰਗਾਲ
 ਕੀਤੇ ਤੇਰੀ ਸੂਰਤ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਆਜਜ
 ਤਰਸਦਾ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਕਾਰਣ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਤੂੰ ਦਿਲ
 ਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ । ਜ਼ਿਕਰ ਤੇਰਾ ਬਜਾਰ ਮਿਰਗਿੰਦ
 ਸੀਨੇ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਓਏ ਦਿਲਬਰਾ ਵਾਸਤਾਈ ॥ ੪੩ ॥
 ਚੜ੍ਹਦੇ ਪੋਹ ਨਾ ਕੋਹਦੀ ਰਹੀ ਹਾਜ਼ਤ , ਦਿਨੇ ਰਾਤ
 ਰਹਾਂ ਦਿਲਗੀਰਬੇਲੀ । ਗਿਓਂ ਛੋਡਕੇ ਜਦੋਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ
 ਸਾਡਾ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਰ ਕਸੀਰ ਬੇਲੀ । ਮੇਰੀ ਜਾਨ
 ਕੁਰਬਾਨ ਦਿਲ ਜਾਨ ਉੱਤੇ ਸੀਨੇ ਲੱਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਤੀਰ
 ਬੇਲੀ । ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਹਿਸਾਬ ਹੀ ਕੌਣ ਪਾਵੇ ਕੌਣ ਧਰੇ
 ਸਾਗਰ ਅੱਗੇ ਧੀਰ ਬੇਲੀ । ਕੋਈ ਲੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਤੈਨੂੰ
 ਲੱਖਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਹੈਂ ਅਲਖ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਬੇਲੀ ॥
 ਤੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਨੇ ਮਾਰ ਲਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੱਡ ਸੁੱਕ ਹੋਏ ਜਿਉਂ
 ਕਰੀਰ ਬੇਲੀ । ਭੁੱਲਾ ਖਾਵਨਾ ਪੀਵਨਾ ਸੋਵਨਾ ਭੀ ਤੇਰੇ
 ਹਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਹਕੀਰ ਬੇਲੀ । ਦਮ ਦਮ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰਾ
 ਦਮ ਭਰਾਂ ਰਰਾਂ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਅਧੀਰ ਬੇਲੀ । ਇਕ
 ਰਾਤਵੱਡੀ ਪਾਲੇ ਜੋਰ ਪਾਇਆ ਪਏ ਬਰਫ ਜਿਉਂ ਵਿੱਚ
 ਕਸ਼ਮੀਰ ਬੇਲੀ । ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਛੋਡਾਂ ਨਾ ਇਸ਼ਕ
 ਤੇਰਾ ਭਾਵੇਂ ਜਿਸਮ ਹੋਵੇ ਲੀਰ ਲੀਰ ਬੇਲੀ ॥ ੪੪ ॥
 ਮਾਘ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਤੀਸਰੇ ਮਾਸ ਜਾਨੋ ਸਾਰਾ ਜੱਗ ਭਾਸੇ
 ਸੁਪਨੇ ਕੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਿਆਰ

ਪਾਇਆ ਜੀ ਦੀ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਤੁੱਲ ਸੰਤੋ ॥ ਮੈਤਾਂ ਬਾ-
 ਵਰਾ ਮਸਤ ਬਿਹੋਸ਼ ਹੋਇਆ ਗਈ ਹੋਸ਼ ਜਗਾਨ ਦੀ ਭੁੱਲ
 ਸੰਤੋ ॥ ਸਚ ਬੋਲਣੇ ਤੇ ਜਦ ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਤਦੋਂ ਵੈਰ ਪਿਆ
 ਜਗ ਕੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ਹਥ ਲਾਲ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ
 ਲਿਆ ਤੋੜ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ਸਚੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
 ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਪਾਇਆ ਗਏ ਲੋਕ ਝੂਠੇ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲ ਸੰਤੋ ॥
 ਜਦੋਂ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਨੂਰ ਜ਼ਹੂਰ ਹੋਇਆ ਗਿਆ ਵਹਿਮ ਅੰਧੇ
 ਰੜਾ ਰੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ਮੂਰਖ ਚਤਰ ਨਾ ਹੋਂ ਵਦਾ ਨਾਲ ਮਾ-
 ਇਆ ਗਧਾ ਪਹਿਨ ਜਿਉਂ ਰੋਸ਼ਮੀ ਜੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ਹਾਥੀ ਮ-
 ਸਤ ਨਾਂ ਰੱਖਦੇ ਗੰਮ ਦਿਲ ਮੇਂ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਉਤੇ ਝੁਲ
 ਸੰਤੋ ॥ ਬਜ਼ਾਰ ਹਰੀ ਪਾਇਆ ਪੀਆ ਆਪ ਹਰਕੇ ਜਿਸ
 ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਂ ਵਦਾ ਮੁਲ ਸੰਤੋ ॥ ੪੫ ॥

ਫਗਣ ਫਾਗ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਆਣ ਪੁੰਨੇ ਚਿਤਲਗੇ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਨਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਬਾਲ ਬੁੱਧ ਲਗੀ ਤੇਰੀ ਲਗਨ ਮੈਨੂੰ ਬਿਰਹੋਂ
 ਅੱਗ ਦਿਤੇ ਹੱਡ ਗਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਰਹੇ ਚਿੱਤ ਉਦਾਸੀਆਂ
 ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਚੇਹਰਾ ਜ਼ਰਦ ਹੋਇਆ ਚਸਮਾਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥
 ਫਿਰਾਂ ਰੋਂ ਵਦਾ ਧੋਂ ਵਦਾ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਤੇਰੀ ਬਿਰਹੁ ਦੇ
 ਨਾਲ ਬਿਹਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕੀਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਦਿਲੇ ਦੀ ਗੱਲ
 ਦੱਸਾਂ ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਕੇਹੜਾ ਮਹਿਰਮ ਹਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੇਰਾ
 ਜ਼ਿਕਰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਖਿਆਲ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਹੀ ਵਸ ਰਿਹੋਂ ਵਾਲ ਵਾਲ
 ਪਿਆਰੇ ॥ ਰਖੀਂ ਮੇਹਿਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਗਰੀਬ ਵੱਲੇ ਕਦੇ

(੨੮)

ਹੋਇਕੇ ਦਿਲੋਂ ਦਿਆਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੋਹਣਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੇ
ਬੰਗੇ ਅਪਾਰ ਤੇਰੇ ਲੱਗਾਤਾਲ ਉੱਤੇ ਖੂਬਤਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥
ਇਕ ਰਾਤ ਤੈਨੂੰ ਖੁਆਬ ਵਿੱਚ ਡਿੱਠਾ ਦਿਨੇ ਰੋਇ ਰੋਇ
ਹੋਇਆ ਬਿਹਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਹਰ ਦਮ
ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾਂ ਆਪ ਸੰਭਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥
੪੬ ॥

ਚੇਤ ਚਿੱਤ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰੇ ਚਿੱਤ ਹੋਇਆ ਰਾਮਦਾਸ
ਹੀ ਰਾਮ ਰਮਾਈਯੇ ਜੀ ॥ ਲੋਕ ਕਹਿਨ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਹੋ-
ਇਆ ਕਮਲਾ ਕਮਲੇ ਲੋਕ ਕਿੱਦਾ ਅਜਮਾਈਯੇ ਜੀ ॥
ਲੋਕਾਂ ਮੂਰਖਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਐਸੇ ਹੋਵੇ ਵਿਚ ਵੰਝ ਜਿਉਂ ਫੂਕ
ਵਜਾਈਯੇ ਜੀ ॥ ਬਚੇ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕਦੇ ਨਾਂ ਮਿਤਰ ਹੋਵਨ
ਲਖ ਸਿੱਪੀਏ ਦੁੱਧ ਪਿਆਈਯੇ ਜੀ ॥ ਪੂਛ ਕੁੱਤੇ ਦੀ ਕਦੇ
ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਸਿਧੀ ਭਾਵੇਂ ਸੌ ਵਰ੍ਹਾ ਵੰਜਲੀ ਪਾਈਯੇ ਜੀ ॥
ਬਿੱਲੇ ਖਾਵਨੇ ਚੂਹੇ ਨਾਂ ਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿਆਕਰਣ
ਤੋਂ ਆਦ ਪੜਾਈਯੇ ਜੀ ॥ ਅੰਬ ਹੋਵੇ ਨਾਂ ਅੱਕਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ
ਕਦੇ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰਬਤਾਂ ਮੁੱਢੋਂ ਸੰਚਾਈਯੇ ਜੀ ॥ ਪਤੇ ਨਿੰਮ
ਦੇ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਮਿੱਠੇ ਭਾਵੇਂ ਮਿਸਰੀਆਂ ਕੂਜੇ ਮਿਲਾਈ
ਯੇ ਜੀ ॥ ਗਧੇ ਕੋਤਲਾਂ ਦੀ ਰੀਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਭਾਵੇਂ
ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਵਿਚ ਵਲਢਾਈਯੇ ਜੀ ॥ ਅਕਲ ਬਾਂਦਰ ਨੂੰ
ਦੇਕੇ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਜਾਨ ਆਪਣੀ ਚਿੜੀ ਗੁਵਾਈਯੇ
ਜੀ ॥ ੪੭ ॥

(੨੯)

ਚੜਦੇ ਮਾਂਹਿ ਵੈਸਾਖ ਅਜੈਬ ਸੁੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਆਪ
ਮਿਲਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਤੇਰਾ ਦੇਖ ਜਮਾਲ
ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਕੱਟੇ ਪਾਪ ਤੈਂ ਆ ਔਗਣਿਆਰਿਆਂ
ਦੇ ॥ ਚੰਦ ਦੂਜ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਡੀਕ ਦੇ ਨੂੰ ਪਾਨੀ ਪਿਆ ਹੈ
ਵਿਚ ਅੰਗਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਡਿੱਠਾ ਅਸਾਂ ਸੁਖ
ਪਾਇਆ ਗਏ ਦੁੱਖ ਸਾਰੇ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਤੇਰੇ ਦਰਸ
ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਦੇਖਣੇ ਨੂੰ ਛੋਡ ਆਏ ਹਾਂ ਸੁਖ ਚੁਬਾਰਿਆਂ ਦੇ ॥
ਤੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਨੇ ਮਾਰ ਫਨਾਹਿ ਕੀਤਾ ਜਾਨ ਜਾਵੰਦੀਏ
ਨਾਲ ਨਾਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਮੇਲਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਵੈਸਾਖ ਸੰਦਾ
ਜਿਵੇਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹੈ ਵਿਚ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਕੀਆ ਬਹੁਤ
ਅਸਥੂਲ ਨਾਂ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਦੇ ਰੰਗ ਦਸਤਾ-
ਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਸੰਤਕਹੇ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਉਤ੍ਰ ਪਰਸ਼ਨਹੋਏ
ਹੈਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ੪੮ ॥

ਚੜਦੇ ਜੇਠ ਜੋ ਸੇਠ ਵਪਾਰ ਕਰਦੇ ਵੱਟ ਕਰਣ ਹੀ ਲਖ
ਹਜ਼ਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਦਾ ਵਪਾਰ ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ
ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕੀਤੀ ਜਾਨਕੇ ਜਾਨ
ਕੁਰਬਾਨ ਤੈਥੋਂ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਹਿਅਧਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥
ਜਿਵੇਂ ਗੰਗ ਤਰੰਗ ਤੇ ਰੰਗ ਮਹਿਦੀ ਨਸ਼ਾ ਭੰਗ ਮਲੰਗ
ਮਲਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੁਹੀਂ ਦਿਲਦੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਇ ਰਿਹੋਂ
ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਨਾ ਕੋ ਦਿਲਦਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੁਹੀਂ ਅਖੀਆਂ
ਦੇ ਵਿੱਚ ਵਸ ਰਿਹੋਂ ਹਰ ਤਰਫ ਹੈ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ ਪਿ-

ਆਰੇ ॥ ਬਿਨਾ ਦੇਖਿਆਂ ਤੜਫ ਦੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਜਿਵੇਂ
 ਮਛਲੀ ਬਾਹਿਰ ਕਨਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਅੰਗ ਅੰਗ ਦੇ ਵਿੱਚ
 ਨਿਸੰਗ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸਭ ਬਹਾਰ ਪਿਆਰੇ । ਤੂੰਗੀਂ
 ਜਾਇਲਾਂ ਹੂਤ ਦੀ ਮੌਜ ਮਾਣੇ ਅਤੇ ਲਵੇਂ ਜਬਰੂਤ ਦੀ
 ਸਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ਕਹੇ ਸੰਤ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਜਾਨੀ ਐਵੇਂ
 ਜੱਗ ਜੰਜਾਲ ਵਿਹਾਰ ਪਿਆਰੇ ॥ ੪੯ ॥

ਚੜੇ ਹਾੜ੍ਹ ਜਾਂ ਤਪਦੀ ਹੰਜ ਪਈਯਾ ਦਿਹੋ ਆਪ ਮੈ
 ਧੀਰ ਹੀ ਆਨ ਸੰਤੋ ॥ ਹੋਏ ਖਾਕ ਤੋਂ ਅੰਤ ਨੂੰ ਖਾਕ ਹੋਣਾ
 ਕੇੜੀ ਗੱਲ ਦਾ ਕੀਜੀਏ ਮਾਨ ਸੰਤੋ ॥ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇਕ ਕੰਮਾਂ
 ਵਲ ਚਿੱਤ ਲਾਇਆ ਮੰਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਾ ਲਾਨ ਸੰਤੋ ॥
 ਜੇੜ੍ਹਾ ਸਚ ਬੋਲੇ ਓਨੂੰ ਕਹਿਨ ਕਾਫਰ ਸੂਲੀ ਦੇਨ ਤੇ
 ਖੱਲ ਲਹਾਨ ਸੰਤੋ । ਜੇੜ੍ਹਾ ਮਕਰ ਫਰੇਬਤੇ ਕਰੇ
 ਠਗੀ ਓਨੂੰ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਬਨਾਨ ਸੰਤੋ ॥ ਐਸੇ
 ਮੂਰਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਮਾਰੀ ਕਿੰਨੂੰ ਗਿਣੀਏ
 ਗਿਆਨ ਤੇ ਵਾਨ ਸੰਤੋ । ਪੜ੍ਹਦੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਨਾ ਸਮਝਦੇ
 ਜੀ ਐਵੇਂ ਬਾਨੀਆਂ ਦੀ ਪਈ ਬਾਨ ਸੰਤੋ । ਆਸ਼ਕ ਜਾਨਕੇ
 ਚੁੱਪ ਖਮੋਸ਼ ਹੋਏ ਘੁੱਟ ਵੱਟਕੇ ਵਕਤ ਲੰਘਾਨ ਸੰਤੋ । ਜਿਵੇਂ
 ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਓਨ੍ਹਾਂ ਖਸਮ ਦੀ
 ਨਹੀਂ ਪਛਾਨ ਸੰਤੋ ॥ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੀਆ ਆਪਣੇ
 ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲ ਓਹ ਮਸਤ ਗੁਮਾਨ ਸੰਤੋ ॥ ਬਜਾਰਾ
 ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਪੀਆ ਨੂੰ ਸੋਈ ਪਾਵੇ ਜੇੜ੍ਹਾ ਆਪਣਾ ਆਪ

ਗੁਵਾਨ ਸੰਤੋਂ ॥ ੫੦ ॥

ਚੜਦੇ ਸਾਵਨ ਸਾਰ ਨਾਲਈ ਸੱਈਯੋ ਰਹੋ ਦੂਰ ਮਗਰੂਰ
 ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਨੇੜੇ ਦਿਨ ਆਏ ਤੀਆਂ ਲੱਗਣੇ ਦੇ
 ਰਹੋ ਨਾਲ ਜ਼ਹੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਮਿਲੋ ਪੀਆ ਨੂੰ
 ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਈਓ ਹਸਤੀ ਚੀਟੀ ਭਰਪੂਰ ਪਿਆਰੀ
 ਓ ਨੀ । ਤੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਰਹੋ ਅਨੰਦ ਮਿਲਕੇ ਚਾਰ ਰੋਜ਼
 ਏਹ ਨੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਅੜੀਓ ਸਈਂ ਸਬੱਬੀਂ ਅਕੱਠ
 ਹੋਇਆ ਐਵੇਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਬੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਛੱਡ
 ਜਾਵਨਾ ਏਨ੍ਹਾਂ ਹਵੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਕੂੜ
 ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਪਏ ਰਹਿਣਗੇ ਲੱਗ ਤੇ ਹੱਸ ਝੁਮਕੇ
 ਕੋਈ ਰੋਜ਼ ਜ਼ਹੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਜੀਵਾ ਪਿਆ ਵਿਛੋੜਾ
 ਸ਼ਹੁ ਨਾਲੋਂ ਅੜੀਓ ਦੂਤ ਕਰਣਗੇ ਚੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ
 । ਪੀਆ ਨਾਲ ਜੋ ਰਹਿਣ ਨਿਹਾਲ ਹਰ ਦਮ ਰੰਗ ਸਦਾ
 ਜ਼ਹੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ । ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੋ ਪਤੀ ਦਾ
 ਲੜ ਛੱਡੂ ਤਨ ਤਪੂ ਤੰਨੂਰ ਪਿਆਰੀਓ ਨੀ ॥ ੫੧ ॥
 ਭਾਵੇਂ ਭਰਮ ਘੁੱਮਨ ਘੇਰ ਪਿਆ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰ
 ਭਰਮ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ । ਤੈਨੂੰ ਤਰਸਨ ਆਂਵਦਾ ਮੂਲ
 ਰੱਬਾ ਜਿੰਦ ਜਾਨ ਦਿੱਤੀ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ । ਜ਼ਰਾ
 ਆਣਕੇ ਦੇਹ ਦੀਦਾਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕੇ ਮਾਰਤਲਵਾਰ ਪਿਆ
 ਰਿਆਓਏ । ਚੰਦ ਦੂਜ ਦੇ ਵਾਂਗ ਉਡੀਕ ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਸੁਣੀ
 ਪਕਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ । ਲੱਗੀ ਪਿਆਸ ਬੰਬੀਹੇ ਨੂੰ

ਬੰਦ ਵਾਲੀ ਲਵੋ ਆਣਕੇ ਸਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ ।
 ਤੂੰ ਹੈਂ ਆਤਮਾ ਸਬੀ ਦਾ ਸਭੀ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਓਅੰ-
 ਕਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ । ਆਸ਼ਕ ਹੋਵਨਾ ਹੋਵਨਾ ਰਾਤ
 ਦਿਨੇ ਏਹ ਇਸ਼ਕ ਬੁਰਿਆਰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ । ਮੇਰੀ
 ਜਾਨ ਸਕੰਜੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਆਈ ਆਸ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰਪਿਆ
 ਰਿਆਓਏ॥ ਮਹਿਰਮ ਬਾਝਤੇਰੇ ਹੋਰ ਕੰਣਹੋਵੇ ਤੂੰ ਸਰਬੱਗ
 ਉਤਾਰ ਪਿਆਰਿਆਓਏ । ਲੱਗੀ ਭਟਕਬਜਾਰਮਰਗਿੰਦ
 ਤਾਈਂ ਵਾਲੀ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾਰ ਪਿਆਰਿਆ ਓਏ॥ ਪ੨ ॥
 ਅੱਸੂ ਆਸ ਪੁੰਨੀ ਰੱਬ ਮੇਹਰ ਹੋਇਆ ਭੇਜ ਚਿੱਠੀਆਂ
 ਕੁਦਰਤੋਂ ਆਨ ਲੋਕੋ । ਪਾਣੀ ਆਣਫਿਰਿਆ ਸੁੱਕੇ ਬਾਗ
 ਅੰਦਰ ਹੋਇਆ ਸਬ ਹਰਿਆ ਪਤ ਪਾਨ ਲੋਕੋ । ਪੁੱਜੀ
 ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਪਿਆਸਿਆਂ ਦੀ ਰੋੜੇ ਬਾਣੀਏ ਜੋ ਖਤ-
 ਰਾਨ ਲੋਕੋ । ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀਲਹਿਰ ਮੇਂ ਆਨ ਹੋਇਆ
 ਲੱਖਾਂ ਮਣਾਂ ਹੀ ਪੱਕੇ ਪਕਵਾਨ ਲੋਕੋ । ਰੰਗਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੇ
 ਸਾਂਗ ਅਜੈਬ ਬਣਦੇ ਪਰੀਆਂ ਚੜ੍ਹਕੇ ਆਵੇਂ ਬਬਾਣ
 ਲੋਕੋ ॥ ਦਿਨ ਆਏ ਦੁਸਹਰੇ ਦੇ ਮਾਹ ਸੋਹਣੇ ਦੇਖਨ
 ਆਂਦਦੇ ਜੋ ਗਿਆਨਵਾਨ ਲੋਕੋ । ਮਹਾਜਨ ਖੱਤਰੀ ਕਰਣ
 ਪਏ ਧਰਮ ਅਰਥੀ ਬੇਸੁਮਾਰ ਹੀ ਪੁੰਨ ਤੇ ਦਾਨ ਲੋਕੋ ।
 ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰਹੀ ਸਬ ਜਾਨੋ ਰੂਪ ਵੱਸਦੇ ਵਿੱਚ
 ਭਗਵਾਨ ਲੋਕੋ । ਸ਼ਾਮ ਆਮ ਹੀ ਰੰਗ ਤੇ ਰਾਗ ਹੋਵੇਂ
 ਕਰਣ ਆਣਕੇ ਜੋ ਬੁੱਧਵਾਨ ਲੋਕੋ । ਦਾਸ ਕਹੇ ਬਫਾਤ

ਮੁਗਿੰਦ ਕਾਰਣ ਜੋਈ ਵਰਤਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਆਨ
ਲੋਕੋ ॥ ੫੩ ॥

ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਲੀਲ੍ਹਾ ਹੋਵਤ ਸੰਦਰਾਂ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨਾ
ਜਾਇ । ਕੁਛਕ ਜੁਬਾਨੋ ਆਖ ਤੂੰ ਜੋ ਮਨ ਤੇਰੇ ਆਇ ॥
੫੪ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਦੇਵਨ ਕੇ ਕਾਜ ਰਾਮ ਲੰਕ

ਰਾਜ ਵੋਲਕੇ ਤੇ ਮਾਰੇ ਮੇਘਨਾਥ ਭਾਰ ਭੂਮ ਕੋ ਉਤਾ-
ਰਿਓਂ । ਐਸੀ ਕੀਨੀ ਦਯਾ ਕੁੰਭਕਾਨ ਪਿਯਾ ਸੋਇਆ
ਲੰਕਾ ਪਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਰ ਰਾਮ ਰਣ ਬੀਚ ਮਾਰਿਓਂ । ਰਾਵਣ
ਦੀ ਪੱਟੀ ਜੜ ਤੜਫੇ ਹੀ ਧੜ ਤਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਮੱਛੀ ਜਲਬਾਹਰ
ਸਾਰ ਮੈਂ ਉਚਾਰਿਓਂ । ਬਜਾਰ ਮਰਗਿੰਦ ਕਹੇ ਦੇਵਰਾਜ
ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਔਰ ਮੁਨੀ ਤਪੀ ਜੈਜੈਕਾਰ ਹੀ ਉਚਾਰਿਓਂ ॥

੫੫ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਰਾਵਣ ਕਾ ਨਾਸ ਕੀਆ ਐਸਾ
ਰਾਮ ਜਸ ਲੀਆ ਲਗਿਆ ਦੁਸਹਿਰਾ ਗਹਿਰਾ ਹੋਰ
ਕਿਤੇ ਨਾਹੀਂ ਜੀ ॥ ਨੰਦਣੋ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਚੀਨ ਮੁਲ ।
ਤਾਨ ਤਕ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਡਿੱਠਾ ਦੱਖਣ ਦੀ ਬਾਹੀ ਜੀ ॥
ਐਸੇ ਨਾਹਿ ਰੰਗ ਰਾਗ ਕੁੱਲ ਤੇ ਵਲੈਤ ਉੱਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਰ ਜੈਸੀ ਨਹੀਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਸਾਹੀ ਜੀ ॥ ਆਵਤ ਨਿਕਟ
ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਰਿਦਾਖਿੜੇ ਦੇਖ ਕੁਲ ਤੇ ਨਾ
ਪੁਰੀ ਐਸੀ ਤਦੇ ਮੈਂ ਸਲਾਹੀ ਜੀ ॥ ੫੬ ॥ ਕਬਿੱਤ
॥ ਨੇੜੇ ਆਏ ਦਿਨ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਦੇ ਜਾ ਸਾਰ ਸਾਰ ਹੋਇਕੇ
ਤਿਆਰ ਲੋਕ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਆਂਵਦੇ ॥ ਕੋਈ ਆਵੇ ਕਰਣ

ਇਸਨਾਨ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪਿਆਰੇ ਕੋਈ ਝੋਟਾ ਉਂਠ ਘੋੜਾ
 ਵੇਚ ਦਮ ਲਿਆਂਵਦੇ ॥ ਸਭ ਤੋਂ ਅਗਾੜੀ ਸੰਤ ਜਾਂਵਦੇ
 ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਠ ਤਾਲ ਉੱਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਪਿਆਂਵਦੇ।
 ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਰਾਇ ਗਾਇ ਨਿਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਜਾਇ
 ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੀਦਾਰ ਖੂਬ ਪਾਂਵਦੇ ॥ ੫੭ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਕੱਤੇ
 ਵਦੀ ਚੰਦਸ ਜੋ ਰਾਤ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਜਾਨੋ ਵਾਚਕੇ ਪੱਤ੍ਰ
 ਲੋਕ ਪੁੱਛ ਪੁੱਛ ਆਂਵਦੇ । ਦੇਖੋ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਸਾਹਿਬ ਐਸੀ
 ਰੇਲ ਰਚਕੇ ਤੇ ਜੁਆਨ ਬੁੱਢਾ ਬਾਲ ਸਭੀ ਉੱਤੇ ਲਦ
 ਲਿਆਂਵਦੇ । ਨੰਦਨ ਤੇ ਚੀਨ ਬਰਮਾ ਦਿੱਲੀ ਮੁਲਤਾਨ
 ਤਕ ਚੜ੍ਹੇ ਦਮ ਦੇਕੇ ਪੁਰੀ ਖਰੀ ਮੇਂ ਪੁਚਾਂਵਦੇ ॥ ਬਜਾਰ
 ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਧੰਨ ਰਾਜ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਜਾਨੋ ਰੇਲ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹ
 ਝਬ ਮੇਲਾ ਹੀ ਦਿਖਾਂਵਦੇ ॥ ੫੮ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਐਸੀ
 ਰੇਲ ਦੀ ਹੈ ਤੋਰ ਆਵੇ ਬੰਨ ਕਰ ਛੋਰ ਜਾਵੇ ਇਕ ਅੱਖ
 ਛੋਰ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਆਇ ਸਿੱਟੇ ਝੱਟਦੀ ॥ ਤੜਕ ਤੜਕ
 ਐਸੀ ਰੇਲ ਦੀ ਮੜਕ ਸਿੱਧੀ ਜਾਂਵਦੀ ਸੜਕ ਪੰਧ ਤਾਈਂ
 ਪਿੱਛੇ ਕੱਟਦੀ । ਇਕ ਕਲਾ ਦੀ ਮਰੋੜ ਉੱਤੇ ਆਦਮੀ
 ਕਰੋੜ ਮਾਰ ਨਾਸਦੀ ਖਰੋੜ ਆਵੇ ਝੱਟ ਮਟ ਮਟ ਦੀ ॥
 ਬਜਾਰ ਹਰੀ ਅਨਣ ਤੇ ਗਣਨ ਗਣਨ ਚਲੇ ਛਣਨ
 ਛਣਨ ਪਿਆਰੀ ਵਾਟ ਸਭ ਚੱਟਦੀ ॥ ੫੯ ॥ ਕਬਿੱਤ
 ॥ ਚਲਕ ਚਲਕ ਤੋਂ ਝੜਾਉ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਪਲਕ
 ਪਲਕ ਹੀ ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਪੁਚਾਂਵਦੀ ॥ ਤੜਕ ਤੜਕ

ਤੇ ਤੜਾਕੇ ਗੱਡੀ ਖਾਂਵਦੀ ਹੈ ਲਟਕ ਲਟਕ ਮਟ ਮਟਮਟ
 ਆਂਵਦੀ। ਇੰਝਣ ਦੇ ਜੋਰ ਭਕ ਭਕ ਆਵੇ ਜੋਸ ਖਾਕੇ
 ਮਾਰਕੇ ਤੇ ਚੀਕ ਸੁਤਾ ਤਹਾਂ ਜਾ ਪੁਚਾਂਵਦੀ। ਕੂੰਜ ਵਾਂਕੂੰ
 ਸਿਰ ਕੱਡ ਉੱਢਦੀ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਅੰਮਿਰਤਸਰ ਅੱਖ
 ਫੋਰ ਮੇਂ ਲਜਾਂਵਦੀ ॥ ੬੦ ॥

॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਦੇਖਲੈ ਵਿਚਾਰ ਗਈ ਉਮਰ ਵਤੀਤ ਪਿ-
 ਆਰੇ ਜਾਵੇ ਆਯੂ ਝੱਟ ਪੱਟ ਰੇਲ ਜਿਵੇਂ ਦੌਰਕੇ। ਪਾਪ
 ਪੁੰਨ ਦੁਹਾਂਦੀ ਬਨਾਈ ਲੀਹੀ ਅਵਲਾਂ ਤੋਂ ਔਰ ਪੱਲ ਬਣੇ
 ਤੇ ਸੁਪਾਹੀ ਬੁਰੀ ਤੌਰਕੇ। ਸੜਕ ਬਨਾਈ ਸਿੱਧੀ ਬੇਦਤੇ
 ਪੁਰਾਨ ਖੂਬ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬੰਬਾ ਤੇ ਲਜਾਵੇ ਪਾਇ ਛੈ-
 ਰਕੇ ॥ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸੁਖਮ ਜੋ ਤਾਰਹੀ ਵਗਾਈ ਬਾਲੇ
 ਗੱਡ ਹੱਥ ਪੈਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੀ ਫਲੌਰਕੇ ॥ ੬੧ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥
 ਬੁੱਤ ਰੂਪੀ ਤਨ ਮਨ ਦੇਸ਼ਣ ਵਿਚਾਰ ਲਈਯੇ ਇੰਝਣ
 ਜੋ ਰੂਹ ਸਭੀ ਨਿਸਚੇ ਨਿਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ਆਸਾ ਭਈ ਗੱਡੀ
 ਜੋ ਕਰਾਵੇ ਸੈਲ ਗਲੀ ਗਲੀ ਤਿੰਨ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਦਿ-
 ਕਟ ਰਿਦੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ਆਤਮਾ ਜੋ ਬਾਬੂ ਤਿੰਨ ਤਰਾਂ ਦੀ
 ਟਿਕਟ ਦੇਵੇ ਕਿਸੇ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਨਰਕ ਵਿਚਾਰੀ
 ਹੈ ॥ ਕਿਤੇ ਸੋਇ ਪਦਵੀ ਕੋ ਗਏਹੀ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘ ਐਸੀ
 ਰੇਲ ਚੜ ਹੋਣਾ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰੀ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥
 ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਜੋ ਸੱਤਾ ਰਮੀ ਸਭ ਮਾਹਿ ਜਿਸ
 ਆਸਰੇ ਤੇ ਦੇਹਿ ਰੇਲ ਤੁਰ ਜਾਂਵਦੀ ॥ ਮੀਲ ਮੀਲ ਸਭ

ਸੇ ਮਲੋਨੀ ਰੱਖ ਜਿੰਦ ਮੇਰੀ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਰੇਲ ਸ਼ਾਂਤ
ਕੀ ਲਿਆਂਵਦੀ ॥ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਚੀਕ ਮੌਤ ਰੇਲ ਤੇਰੇ
ਤਾਂਈ ਪਿਆਰੇ ਜਿੰਨੀ ਭੱਜੇ ਤਿੰਨੀ ਆਯੁ ਘਟਦੀ ਹੈ
ਜਾਂਵਦੀ ॥ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੇਲ ਚਾੜੀਯੇ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘ
ਪੱਲ ਝੱਟ ਅੰਮਰਤਸਰਮੇਂ ਪੁਚਾਂਵਦੀ ॥ ੬੩ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥
ਆਂਵਦੇ ਅਪਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਲੋਕ ਦੀਪਮਾਲਾ ਲੱਖੀ ਤੇ
ਕਰੋੜੀ ਜੋ ਬੇਗਿਨਤ ਅਜਾਰੀ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਭਰ ਪੂਰ ਜੋ
ਜਰੂਰ ਮੇਲਾ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਉਪਮਾਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਆਵੇ ਬਹੁਤ
ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ ॥ ਚੌਂਦੇਵਾਲੇ ਦਿਨ ਦੀਵੇ ਕਰਕੇ ਤਿਆਰ
ਰੱਖੇ ਹੋਇਆ ਮਧ ਦਿਨ ਲੋਕਾਂ ਦਿਲ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ ॥
ਬਜਾਰਮਿਰਗ ਰਾਇ ਬੁੰਗਿਆਂ ਤੇ ਚੜੇ ਲੋਕ ਜਾਇ ਕੋਈ
ਬੈਠੇ ਤਾਲ ਤਟ ਵਾਸਤੇ ਦੀਦਾਰੀ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥ ਕੋਈ ਜਗਾ
ਰੋਕਕੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂਹੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁਣੇ
ਬੈਠਕਰ ਕਾਨੂੰਮਰੀਏ ॥ ਕੋਈਕੁ ਸੁਕੀਨ ਤੇ ਅਮੀਨ ਜੇਹੇ
ਫਿਰ ਰਹੇਅਜੇ ਬਹੁਤੁ ਡੇਰੀ ਤੇਤਲਾਉ ਜਰਾਤਰੀਏ ॥ ਕੋਈ
ਜਾਕੇ ਬੁੰਗਿਆਂ ਤੇ ਬੈਠਾਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋਕੇ ਕੋਈ ਰਲ ਮਿਲ
ਕਹਿੰਦਾ ਕਿਕੂੰ ਆਪਾਂਕਰੀਏ ॥ ਬਜਾਰਮਿਰਗ ਰਾਇ ਬੋਲੀ
ਸਭ ਦੀ ਪਛਾਣ ਰਿਹਾ ਹੁਣ ਨਹੀ ਹਿੱਲੋ ਰਾਮਦਾਸ ਪਗ
ਪਰੀਏ ॥ ੬੫ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਹੋਇਆ ਸ਼ਾਮ ਵੇਲਾ ਮੇਲਾ
ਭਰਿਆ ਨਿਹੈਤ ਜਾਨੀ ਬੈਠੇ ਖੜੇ ਜੋਈ ਕੋਈ ਹਿੱਲਣਾ
ਨਾ ਪਾਂਵਦੇ ॥ ਕੋਈ ਬੈਠੇ ਬੁੰਗਿਆਂਤੇ ਕੋਈ ਪਰਕੰਮਿਆ ਮੇਂ

ਆਪਸ ਮੇ ਨੈਣਾ ਨਾਲ ਨੈਣ ਹੀ ਮਿਲਾਂਵਦੇ ॥ ਵਾਸਤੇ
 ਦੀਦਾਰ ਕੇਈ ਚਲੇ ਗਏ ਸ਼ਹਿਰ ਬੀਚ ਅੜੇ ਸਾਰੇ ਤਾਕ ਤਾਂ
 ਓਹੁ ਮਨ ਪਛਤਾਂਵਦੇ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗਰਾਇ ਖੂਬ ਬੱਝਾ ਹੀ
 ਜ਼ਹੂਰ ਪਿਆਰੇ ਜੈਸੇ ਇੰਦਪੁਰੀ ਸੁਰਨਰ ਛਬ ਛਾਂਵਦੇ
 ॥ ੬੬ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਦੇਖੀਏ ਵਿਚਾਰ ਪੁਰੀ ਜਾਸਤੀ ਬੈਕੁੰਠ
 ਨਾਲੋਂ ਸੁਰਗ ਬਹਿਸ਼ਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਏਦੀ ਤੁੱਲ ਜੀ ॥ ਤਾ-
 ਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਨ ਐਸੀ
 ਗੁਰਾਂ ਜਗਾ ਰਚੀ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੁਲ ਜੀ ॥ ਐਰੋ ਐਰ ਰਲੀ
 ਪੱਲੀ ਫੜ ਤੇਲ ਦੀਵੇ ਜਗੇ ਕਰੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਮੋਤੀ ਬਾਗ
 ਦੇ ਜਿਉਂ ਫੁਲਜੀ ॥ ਦੀਵੇ ਸੁਇਨਾ ਜਲ ਪ੍ਰਿਤ ਬਿੰਬ
 ਇਕ ਸਾਰ ਹੋਇਆ ਦੇਖਛਬ ਲੋਕ ਘਰਬਾਰ ਗਏ ਭੁੱਲ
 ਜੀ ॥ ੬੭ ॥ ਕੋਟੜਾ ॥ ਸੂਰਤਾਂ ਅਪਾਰ ਬੇ ਸੁਮਾਰ
 ਆਨੀਏ ॥ ਬੈਠੀਆਂ ਤਲਾਉਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਜਾਨੀਏ ॥ ਸੁੰਦਰ
 ਜਨਾਨੀ ਗੱਲ ਹਾਰ ਗਾਨੀਆਂ ॥ ਨੇਤਰਾਂ ਦੀ ਧਾਰ ਤਲ-
 ਵਾਰ ਸਾਨੀਆਂ ॥ ਮਣੀਆਂ ਤੇ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਲੜੀਆਂ ॥
 ਪੁਰਪੁਰ ਬੈਠਕਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੜੀਆਂ ॥ ਸੋਲਾਂ ਸੋਲਾਂ ਲਾਇਕੇ
 ਸਿੰਗਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਬਾਬਤ ਦੀਦਾਰ ਬੈਠ ਰਹੀਆਂ ਨਾ-
 ਰੀਆਂ ॥ ਕੂਜ ਵਾਂਗੂ ਧੌਣ ਭਵਾਂ ਜਿਉਂ ਕਮਾਨੀਆਂ ॥ ਲਾਲ
 ਲਾਲ ਹੋਠ ਕੋਇਲ ਵਾਂਗੂ ਬਾਣੀਆਂ ॥ ਬੇਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ
 ਸੇਸ਼ ਸੁਰਮਾਂ ਵਦਾ ॥ ਆਈਆਂ ਨਾਗ ਕਵੀ ਕਥਕੇ ਸੁਣਾਂ-
 ਵਦਾ ॥ ਖੋਪਿਆਂ ਦੇ ਗੁੱਟ ਵਾਂਗੂ ਕੁਚ ਸੋਭਦੇ ॥ ਦੇਖਕੇ

ਸਰੂਪ ਚਿੱਤ ਸਭ ਲੋਭਦੇ ॥ ਇੰਦਰ ਅਖਾੜੇ ਦੀਆਂ ਆ-
 ਹਿ ਪਛਰਾਂ । ਉਡ ਬੇਮਲੂਮ ਆਈਆਂ ਵਾਂਗ ਮੱਛਰਾਂ ।
 ਨਿੰਮਕੀ ਛਮਕ ਵਾਂਗੂੰ ਲੱਕ ਸਰੀਆਂ ॥ ਦੇਸ ਗੰਧਰਭ
 ਦੀਆਂ ਜਾਨੀ ਪਰੀਆਂ ॥ ਕੇਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜੰਘਾਂ ਰੂਪ ਸਾ-
 ਰਦਾ । ਆਸ਼ਕਾਂ ਸੁਕੀਨਾਂ ਭੌਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ॥ ਐਸੀਆਂ
 ਜਨਾਨੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ ਰਹਿਣ ਜੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਕਹਿਣ ਜੀ । ਧੰਨ ਰਾਮਦਾਸ ਧੰਨ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜੀ । ਸਭਸ
 ਤੋਂ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੈ ਉਚੇਰਾ ਜੀ । ਐਸੀ ਐਸੀ ਸੂਰਤਾਂ ਜੋ
 ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜੀ । ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਭਜਨ ਦੀ ਲੱਗੀ ਲਹਿਰ
 ਜੀ । ਵੱਜੇ ਚਮਕਾਰਾ ਭਾਰਾ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਮ ਜੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਧਾਮ ਜੀ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਦਾ ॥
 ਦੇਖਹੋਵੇ ਖੁਸ਼ ਰਿਦਾ ਨਾਰ ਨਰਦਾ ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹਿਣ ਸਭ
 ਬੈਠ ਕਰਕੇ ॥ ਜਿੰਨੀ ਕੁਲ ਦੁਨੀ ਗਾਵੇਂ ਗੀਤ ਹਰਿਕੇ ।
 ਬੈਠੀ ਪਰਕੰਮਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਬੁੱਧੀਵਾਨ
 ਆਏ ਗੁਨੀਆਂ ॥ ਐਸੇ ਐਸੇ ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਆਏ ਸਾਰਜੀ ॥
 ਗੁਣ ਬਿਆਸ ਵਾਂਗੂੰ ਰਤੀ ਨਾਂ ਹੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ਉਕਤਾਂ ਜੁਗਤਾਂ
 ਕਰ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ॥ ਕਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਧਰਦੇ ।
 ਕਰਣ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨੀ ਭਲੀ ਕਾਰਦੇ ॥ ਸੁਣਨ ਜੁਗਿ
 ਆਸੂ ਜੋਗੀ ਜਨ ਧਾਰਦੇ ॥ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਆਬਣ ਦਾ ਆ-
 ਇਆ ਵੇਲਾ ਜੀ । ਦੁਨੀਆਂ ਬਿਅੰਤ ਭਰਿਆ ਖੂਬ ਮੇਲਾ
 ਜੀ ॥ ਭਰ ਭਰ ਕੁੱਪੇ ਤੇਲਦੇ ਲਿਆਂਵਦੇ । ਪੰੜੀਆਂ ਦੇ

ਉੱਤੇ ਆਣਕੇ ਟਿਕਾਂਵਦੇ ॥ ਥਾਂ ਥਾਂ ਲੱਗੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੇ
 ਵੇਰ ਲਾਵਣੇ । ਧੰਨ ਰਾਮਦਾਸ ਧੰਨ ਲੱਗੇ ਗਾਵਣੇ ॥
 ਉਮਦੇ ਫਲੂਸ ਦੀਆਂ ਪਾਲਾਂ ਲਾਈਆਂ ॥ ਰੱਸੀਆਂ ਦੇ
 ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਵਗਾਈਆਂ ॥ ਚੰਦ ਮੁਖੀ ਬੰਗਿਆਂ ਤੇ ਗੌਣ
 ਗਾਂਉਦੀਆਂ । ਕੋਇਲਾਂ ਵਾਗੂੰ ਬੋਲ ਬੋਲਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੀਆਂ ।
 ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਨਾਰੀਆਂ । ਉਮਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ
 ਪਾਕੇ ਬੈਠੀ ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਵਜੇ ਝਮਕਾਰਾ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ
 ਗਲੇ ਜੀ ॥ ਗਉਣਗਾਵੇਂ ਦੋਹਿੜਿਆਂ ਮੇਂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਜੀ ।
 ਜੋ ਜੋ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਸ਼ਤਾਰਦਾ । ਜਿੰਨੇ ਆਵੇਂ ਯਾਦ
 ਕਥਕੇ ਉਚਾਰਦਾ । ਚੌਂਕ ਚੰਦ ਵਾਲੀਆਂ ਬਘਿਆੜੀ ਬਿੰਦੀਆਂ
 ਫੁੱਲ ਮਾਹੇ ਲੂਲਾਂ ਝਮਕਾਰਾ ਦਿੰਦੀਆਂ । ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ
 ਜੋ ਜਨਾਨੀ ਪਾਂਵਦੀ । ਮਟਕ ਲਟਕ ਬਾਣੇ ਤਾਣੇ ਲਾਂਵ
 ਦੀ । ਡੰਡੀਆਂ ਤੇ ਵਾਲੇ ਘੁੰਗਰੂਆਂ ਸਹਿਤ ਜੀ । ਝੁੰਮਕੇ
 ਤੇ ਢੇਡੂ ਫੁਲ ਕੰਨੀ ਰਹਿਤ ਜੀ । ਬੁਜਲੀਆਂ ਹੋਰ ਜੋ
 ਸਬਜੇ ਸਾਰਦਾ । ਮਾਮੇ ਮੁਰਕੀ ਦੀ ਛੱਬ ਖੂਬ ਵਾਰਦਾ ।
 ਕੋਕਰੂ ਹਮੇਸ਼ ਕੰਨੀਂ ਰਖੇ ਸੁੰਦਰੀ । ਹੋਰ ਪੱਤਾ ਵਾਲੀਂ
 ਕੰਨੀਂ ਪਾਵੇਂ ਸੁੰਦਰੀ । ਨੱਕ ਵਿੱਚ ਨੱਥ ਮਛਲੀ ਅਪਾਰ
 ਜੀ । ਲੌਂਗ ਵਿੱਚ ਤੀਲੀ ਅਧਰੱਤੀ ਭਾਰ ਜੀ । ਸਸ ਤੇ
 ਹਮੇਲ ਕੰਡੀ ਗਲ ਪਾਈਆਂ । ਗਾਨੀਆਂ ਤਵੀਤ ਗਲ
 ਮੇਂ ਸੁਹਾਈਆਂ । ਠੁਮਰੇ ਤੇ ਮੋਤੀ ਦੀਆਂ ਸੋਹੇਂ ਲੜੀਆਂ ।
 ਹੌਲਦਰੀ ਚੌਂਕੀਆਂ ਨਿਹੈਤ ਵੜੀਆਂ । ਘੁਰੀਆਂ

ਹਮੇਲ ਮੇਂ ਸੁਹਾਵੇ ਸਾਰੀਆਂ । ਬੰਨ੍ਹਵੀਂ ਜੰਜੀਰੀ ਦੀਆਂ
 ਖੂਬ ਧਾਰੀਆਂ । ਬਾਜੀ ਬੰਦ ਬਾਜੀਆਂ ਬਜਾਜ ਵਾਲੀਆਂ ।
 ਚੁੜਾ ਛਟਕੰਛਣ ਤੇ ਬੰਦ ਜਾਲੀਆਂ । ਕੰਛਣ ਤੇ ਗੋਖਰੂ
 ਸੁਹਾਵੇ ਆਰਸੀ । ਛੱਲੇ ਛਾਪਾਂ ਘੁੰਗੁਰੂ ਅਨੇਕ ਹਾਰ ਸੀ ।
 ਗਿਟਕਿੜੇ ਗੁਟਾਂ ਵਿੱਚ ਖੂਬ ਸੌਭਦੇ । ਦੇਖ ਜੋਗੀ ਜਨ
 ਚਿੱਤ ਸਬ ਲੋਭਦੇ । ਅਤਰਦਾਨ ਪਾਸ ਸੋਹੇਂ ਪਠ ਸੁੰਦਰੀ
 । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹਿਨੇ ਸਭ ਸੁੰਦਰੀ । ਕੀਰਕੀਆਂ ਉਂਗ-
 ਲਾਂ ਮੇਂ ਪਾਏ ਬੰਦ ਜੀ । ਪਾਇਕੇ ਹਮੇਸ਼ ਰਹੇ ਖੂਬ ਅਨੰਦ
 ਜੀ । ਗਿੱਟੇ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਬਾਂਕਾਂ ਸੋਭੇਂ ਕੜੀਆਂ । ਪੰਜੇਬਾਂ
 ਵਿੱਚ ਕੁੰਡੇਦਾਰ ਸੋਭੇਂ ਲੜੀਆਂ । ਉਂਗਲਾਂ ਮੇਂ ਗੂਠੜੇ
 ਅਨੇਕ ਛੱਲੀਆਂ । ਪਾਈਆਂ ਸਭਦੁੰਬਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਂ ਝੁੱਲੀਆਂ ।
 ਐਸੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਸੋਭਦੇ । ਦੇਖਕੇ ਸਰੂਪ ਚਿੱਤ
 ਸਭ ਲੋਭਦੇ । ਲੀੜੀਆਂ ਦੀ ਛੱਬ ਵਿਸਤਾਰੀ ਜਾਵੇ ਨਾ
 । ਪਹਿਨੇ ਬਹੁਤ ਕਵੀ ਕਥਕੇ ਸੁਣਾਵੇ ਨਾ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
 ਜੈਸਾ ਰੂਪ ਹੋਰ ਨਾ । ਐਰਾਪਤ ਵਾਂਗੂੰ ਚਾਲ ਫੀਲ ਤੋਰਨਾ
 । ਦੇਖ ਪੰਛੀ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਡਿੱਗ ਪਾਂਵਦੇ । ਤੋਤੇ ਤੇ ਕਬੂੜ
 ਗਿਰਦੀਆਂ ਹੀ ਖਾਂਵਦੇ । ਘੁੰਮ ਘੁੰਮ ਡਿੱਗਣ ਅਨੇਕ
 ਡਾਰਾਂ ਜੀ । ਮੋਹੇ ਰੂਪ ਆਉਂਣ ਬੰਨ੍ਹਕੇ ਕਤਾਰਾਂ ਜੀ ।
 ਵਿੱਚ ਪਰਕੰਮਿਆਂ ਜੇ ਨਿਗਾਹ ਪਾਈਯੇ । ਦੇਖ ਐਸੀ
 ਛੱਬ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਈਯੇ । ਧੰਨ ਰਾਮ ਦਾਸ ਧੰਨ ਤੇਰੀ
 ਪੁਰੀ ਜੀ । ਜਿਨ ਵੇਖੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਝੁਰੀ ਜੀ ।

ਬਾਬਤ ਦੀਦਾਰ ਤੇਰੇ ਆਉਂਣ ਧਾਮ ਜੀ । ਆਣਕੇ ਜਪਨਾ
ਕਰੇਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੀ । ਐਰੋ ਐਰ ਰਲੀ ਦੀਵੀਂ ਤੇਲ ਪਾਂਵਦੇ ।
ਫੜ ਦੀਵੇ ਆਪੋ ਧਾਪਹੀ ਜਗਾਂਵਦੇ । ਲੱਗੀ ਫੁਲ ਝੜੀ ਮਨ
ਚਿਤ ਭਾਂਵਦੀ । ਇੰਦਰ ਦੀ ਪੁਰੀ ਵੇਖ ਸਰਮਾਂਉਦੀ । ਲੱਗੀ
ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਰ ਜੀ ॥ ਬੈਠੀ ਕੁਲ ਦੁਨੀ ਜਪੇ
ਓਅੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ਧੰਨ ਰਾਮ ਦਾਸ ਧੰਨ ਤੇਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਜੀ
। ਲੱਗੀ ਫੁਲ ਝੜੀ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਜੀ ।
ਬੈਠੀ ਪਰਕੰਮਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ । ਆਏ ਗਿਆਨੀ
ਧਿਆਨੀ ਜਤੀ ਤਪੀ ਗੁਨੀਆਂ । ਦੇਖ ਬਰਮਾ ਦੀ ਪੁਰੀ
ਗਮ ਖਾਵੇ ਜੀ । ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਪੁਰੀ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵੇ ਜੀ
। ਦੀਵੇ ਸੁਇਨਾ ਜਲ ਇਕ ਹੋਇਆ ਸਾਰ ਜੀ । ਦੇਖ
ਛਬ ਰਾਜੀ ਹੋਂਵਦਾ ਬਿਮਾਰ ਜੀ । ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਵੀ
ਕੱਥਕੇ ਸੁਣਾਂਵਦਾ । ਅੰਮਰਤਸਰ ਹਾਲ ਜੋ ਬਤਾਂਵਦਾ ॥
੬੮ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਲੱਗੀ ਖੂਬ ਝੜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇਖਣੇ ਨੂੰ ਖੜੀ
ਆਪਸ ਮੈਂ ਬੜੀ ਅੜੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ । ਸਭੀ ਖੜੇ
ਸੁਤਾ ਧਾਰ ਅਜ ਕਰਾਂਗੇ ਦੀਦਾਰ ਜਿਨਾਂ ਆਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਬੰਬੀਹੇ ਵਾਲੀ ਪਿਆਸ ਜੀ । ਬੜੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਛਬ
ਦੇਖ ਦੰਗ ਹੋਏ ਸਬ ਸਾਢੇ ਅਠ ਵਜੇ ਜਬ ਕੰਮ ਹੋਇਆ
ਖੂਬ ਰਾਸ ਜੀ । ਬਜਾਰ ਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮਨ ਸਬ ਦੇ ਹੀ
ਭਾਇ ਦਿਲ ਫਿਕਰ ਨਾਂ ਕਾਇ ਜਪੇਂ ਨਾਮ ਸਾਸ ਸਾਸ
ਜੀ ॥ ੬੯ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਫੇਰ ਚੱਲੀ ਅਸਤਬਾਜੀ

ਲੋਕ ਵੇਖ ਹੋਏ ਰਾਜੀ ਰੰਗ ਖਟੇ ਰਤੇ ਪਿਆਜੀ ਕੁਝ
 ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ । ਚੱਲੇ ਗੋਲਿਆਂ ਦੇ ਕੜਾਕੇ ਭਾਂਤ
 ਭਾਂਤ ਦੇ ਫੜਾਕੇ ਖੂਬ ਆਂਵਦੇ ਤੜਾਕੇ ਬੇਸੁਮਾਰ ਮਨ ਭਾਂ-
 ਵਦਾ । ਉਂਦੂ ਉਂਤੇ ਚਲੇ ਫਰਰੇ ਗੱਜ ਪਾਂਵਦੇ ਜੇ ਫਰਰੇ
 ਕਈ ਲੋਕ ਦਿਲੋਂ ਡਰੇ ਕਵੀ ਸਚ ਹੀ ਸੁਣਾਂਵਦਾ ।
 ਥਿੜਕ ਥਿੜਕ ਹੋਵੇ ਫਿੜਕ ਫਿੜਕ ਫੁਲ ਬਾਗ ਜਿਉਂ
 ਖਿੜਕ ਖਿੜ ਦੇਖ ਦੇਖ ਦਿਲ ਲੋਕਾਂ ਜਾਂਵਦਾ ॥ ੭੦ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਥੜਕ ਥੜਕ ਜਾਂਦਾ ਗੋਲਿਆਂ ਦਾ ਖੜਕ
 ਦੇਖੋ ਤੜਕ ਤੜਕ ਤਾੜ ਤੜ ਤਾੜ ਵੱਜਦੇ । ਬਾਗ ਗੁਰਾਂਦੇ
 ਨਜੀਕ ਗੋਲੇ ਚੱਲਦੇ ਨੇ ਠੀਕ ਖੂਬ ਸੁੰਦਰ ਤਫੀਕ ਪਏ
 ਕਾੜ ਕਾੜ ਗੱਜਦੇ । ਦੇਖੋ ਦੱਖਣ ਦੀ ਬਾਹੀ ਖੂਬ ਝੜੀ ਹੀ
 ਲਗਾਈ ਬੇਸੁਮਾਰ ਲੋਕੀ ਆਈ ਠੀਕ ਵੇਖ ਵੇਖ ਰੱਜਦੇ ।
 ਬਜਾਰ ਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮੇਲਾ ਅਜਬ ਸੁਹਾਇ ਖੂਬ ਸਹਿਰ
 ਲਗਾਇ ਬਲਹਾਰੇ ਬਲ ਅੱਜਦੇ ॥ ੭੧ ॥ ਕਬਿੱਤ

॥ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਚਲਾਣ ਜਾਨੀ ਚੜੇ ਬਾਰਾਂ ਭਾਨ
 ਭੁਲ ਗਿਆ ਖਾਨ ਪਾਨ ਲੋਕ ਰੱਜਗੇ ਦੀਦਾਰ ਸੇ ।
 ਅਨਾਰ ਫੁਲ ਝਾੜ ਚਕਚੁੰਦਰ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਚਲੀ ਜੋ
 ਮਤਾਬੀ ਆਬੀ ਦਰਸਨੀ ਦਰਬਾਰ ਸੇ । ਕਰੜ ਕਰੜ
 ਹੋਵੇ ਫਰੜ ਫੜਕ ਕਿੱਡਾ ਖੜੜ ਖੜੜ ਖੂਬ ਲੱਗੀ ਗੁਲਜਾਰ
 ਸੇ । ਬਜਾਰ ਹਰੀ ਅਗਰ ਸਗਰ ਗੋਲੇ ਚਲਦੇ ਈ
 ਨਦਰ ਮਦਰ ਰੰਗ ਹੋਵਤ ਕਰਾਰ ਸੇ ॥ ੭੨ ॥

ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਹਟਗੇ ਗੋਲੇ ਚਲਣੇ ਅਸਤ ਬਾਜੀ ਧਮ
ਕਾਰ । ਬੈਠੀ ਦੁਨੀਆਂ ਉੱਠ ਖੜੀ ਤੁਰ ਫਿਰ ਕਰਣ
ਬਹਾਰ ॥ ੭੩ ॥

॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਆਸਣੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਇਸ
ਰਾਮ ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਰਾਮ ਦਾਸ ਹੀ ਜਪਦੇ ਬਹਿਕਰ ਨਾਮ
॥ ੭੪ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਪਰਕੰਮਿਆਂ ਫਿ-
ਰਦੇ ਲਟਕਾਂ ਨਾਲ ॥ ਰਸਨਾਂ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਚਰਦੇ ਜੁਵਾਂ
ਬਿਰਧ ਅਤੀ ਬਾਲ ॥ ੭੫ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਕੋਈ ਜਾਗ
ਰਾਤ ਰਿਹਾ ਸੁਤਾ ਕੋਈ ਮੌਜ ਨਾਲ ਪਹਿਰਦੇ ਤੜਕੇ ਹੋਣ
ਲਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਜੀ ॥ ਭੇਖ ਤੋ ਅਨੇਕ ਖਟ ਦਰਸ਼ਨੀ ਦਾ
ਕੱਠ ਹੋਇਆ ਰੂਪ ਇਕੋ ਅਡੋ ਅਡੀ ਜਪੇਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ । ਨਾਮ
ਪੈਗੇ ਭੇਡ ਗਉ ਬਕਰੀ ਭੈਂਸ ਕਿੰਨੇ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਚੋਵੋ
ਦੁੱਧ ਇੱਕ ਨਾਮ ਜਾਨ ਜੀ । ਬਜਾਰ ਹਰੀ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ
ਭੇਖ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭੂਖਣ ਅਨੇਕ ਚਾਂਦੀ ਇਕ ਢਾਲ ਆਨ ਜੀ
॥ ੭੬ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਦੇਵਨ ਸਭੀ ਹਰ
ਮੰਦਰ ਦਰਬਾਰ ॥ ਵਾਰਾ ਸਾਰ ਨਾਂ ਆਂਵਦਾ ਜਾਂਦੇ ਕਈ
ਹਜਾਰ ॥ ੭੭ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਮਨ
ਭਾਂਵਦੇ ਕਸਰ ਨਾਂ ਰੱਖੀ ਆਹਿ ॥ ਚੀਜ ਵਸਤ ਸਭ ਲੈਕੇ
ਆਪੋ ਧਾਪ ਪਏ ਰਾਹਿ ॥ ੭੮ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਦੇਖੀਏ
ਵਿਚਾਰ ਮੇਲਾ ਹੋਇਆ ਖੂਬ ਸਾਰ ਸਭੀ ਦਿਸੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ
ਪੱਲ ਝੱਟ ਚਮਤਕਾਰ ਜੀ ॥ ਐਸੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਮਨ ਚਿੱਤ

ਸਭੀ ਭਾਈ ਲੱਗੀ ਛਹਿਬਰ ਸਵਾਈ ਬਝੀ ਦੀਵਿਆਂਦੀ
 ਤਾਰ ਜੀ ॥ ਕੋਈ ਰੋਜਦਾ ਹੈ ਮੇਲਾ ਪੈਜੂ ਰਸਤੇ ਅਕੇਲਾ
 ਨਾਮ ਜਪ ਲੈ ਨਵੇਲਾ ਕਾਨੂੰ ਕਰੇਂ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ਬਜਾਰ
 ਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮੇਲਾ ਅੰਮਰਤਸਰ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ
 ਠੀਕ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਜੀ ॥ ੭੯ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਕਾਹੂੰ
 ਦੇਖੇ ਮੇਲਾ ਕਿਤੇ ਰੇਲਾਂ ਹੀ ਚਲਾਇ ਰਿਹਾ ਕਿਤੇ ਕਹਿਣ
 ਹਿੰਦੂ ਕਿਤੇ ਤੁਰਕੁ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਜੀ ॥ ਕਾਹੂੰ ਜੋਗ ਧਾਰ
 ਕਾਹੂੰ ਲੋਭ ਮੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੂਆ ਨਰ ਕਿਤੇ ਨਾਰ ਜਾਣੇ ਓਸੇ
 ਦਾ ਪਸਾਰ ਜੀ ॥ ਕਾਹੂੰ ਮਾਲਾਂ ਫੇਰੇ ਕਾਹੂੰ ਤਸਵੀ ਸਵੇਰੇ
 ਫੇਰੇ ਕਾਹੂੰ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕਿਤੇ ਮੂਰਖ ਗੁਵਾਰ ਜੀ ॥ ਬਜਾਰ
 ਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮੇਲਾ ਅੰਮਰਤਸਰ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ
 ਠੀਕ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਜੀ ॥ ੮੦ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥
 ਏਕ ਔਰ ਦੁਇ ਰੂਪ ਕਹੇ ਸੋ ਦੁਵੈਤ ਕਹੀਏ ਜਾਨੀ ਜਿਨ
 ਏਕਤਾ ਸੋ ਰਮਿਆ ਓਅੰਕਾਰ ਜੀ । ਰੰਕ ਭੂਪ ਇਕ ਜਾਨਾ
 ਪੰਡਤ ਦੀਵਾਨਾ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਸਭੀ ਬੀਚਨਿ-
 ਰੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ਮੇਲੇ ਦੇ ਸਮਾਂਗਮ ਵਾਂਗੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਉਡ
 ਜਾਨਾਂ ਲਖਕੇ ਅਲੱਖ ਪਿਆਰੇ ਕਰੋ ਨਾਂ ਹੰਕਾਰ ਜੀ ॥
 ਬਜਾਰ ਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮੇਲਾ ਅੰਮਰਤਸਰ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਹੀ
 ਸੰਸਾਰ ਠੀਕ ਮਨ ਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਜੀ ॥ ੮੧ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥
 ਗੁਰਾਂਦੀ ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤ ਕੀਤੀ ਜਿੰਨਾ ਤਿਨਾਂ
 ਨੂੰ ਜਹਾਨ ਸਾਰਾ ਦੇਖੇ ਪਿਆਗਾਂ ਵਦਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ

ਸਿੰਘ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸ਼ਨ ਮਹਾਂਦੇ
 ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਧਿਆਂਵਦਾ ॥ ਨਾਰਦ ਬਿਸਸ੍ਰ ਧੂ ਹਨੂਮਾਨ
 ਹਰੀਚੰਦ ਵੇਸ਼ਵਾ ਤੇ ਭੀਲਣੀ ਦੇ ਬੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਖਾਵੰਦਾ ॥
 ਬਜਾਰਮਿਰਗ ਰਾਇ ਮੇਲੇ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਂਗੂੰ ਉਡਜਾਣ
 ਵਾਲਾ ਚਮਤਕਾਰਾ ਦਿਸ ਆਵੰਦਾ ॥੮੨॥ ਕਬਿੱਤ ॥
 ਐਸੇ ਐਸੇ ਬਲੀ ਔਰ ਔਲੀਏ ਸਮਾਇਗਏ ਮੇਲੇ ਵਾਲੇ
 ਚਮਤ ਵਾਂਗੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਕੇਤ ਹੈਂ ॥ ਗੰਗਕੇ ਤਰੰਗ ਸਾਰੇ
 ਗੰਗ ਬੀਚਲੀਨਭਏ ਤੈਸੇ ਅੰਗ ਦੇਹਿਔਰਕੰਕਰੇ ਜਿਉਂ
 ਰੇਤ ਹੈ । ਦੂਸਰੇ ਨ ਈਸ ਕੋਊ ਸੀਸ ਤੇਰੇਦੀਸ ਕਹੂੰ ਏਕ
 ਹੀ ਅਨੇਕ ਕਹੂੰ ਦੇਤ ਕਹੂੰ ਲੇਤ ਹੈ । ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ
 ਕਹੋ ਖੇਲ ਕੋ ਖਲਾਰੀ ਖੇਲੇ ਕਹੂੰ ਸਸੀ ਸੂਰ ਔਨ ਆਵੇ
 ਓਅੰ ਭੇਤ ਹੈ ॥ ੮੩ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਈਰਖਾ ਤੇ
 ਨਿੰਦਿਆ ਦੇ ਬੀਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਰਹੇਂ ਕਹੇਂ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ
 ਨਹੀ ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ਐਸੇ ਔਰ ਪਾਪ ਜੋ ਸਰਾਪ
 ਨਾਹਿ ਜਗ ਮਾਹਿ ਜੈਸੇ ਪਾਪ ਨਿੰਦਿਆ ਕਾ ਬੀਚ ਹੀ
 ਸੰਸਾਰ ਜੀ ॥ ਫੁਲਨ ਕੀ ਬਾਸ ਹੂੰ ਮੇਂ ਭੌਰੇ ਹੀ ਅਨੰਦ
 ਲਹੇਂ ਭੂੰਡ ਵਿਸਟਾ ਗੋਲੀਆਂ ਮੇਂ ਰਖਦੇ ਪਿਆਰ ਜੀ ॥
 ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਜੋਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੇ ਕਿਸੇ ਭਾਵੇਂ
 ਲੱਖ ਲੱਖ ਦਿਹੋ ਓਨੂੰ ਠੀਕ ਫਿਟਕਾਰ ਜੀ ॥ ੮੪ ॥
 ਕੋਤਲਾਂ ਤੇ ਗਧਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਠੀਕ ਤੁੰਮਾਂ
 ਕਹੇ ਚੰਗਾ ਹਮ ਕੈਸਾ ਬ੍ਰੇਹ ਅਨਾਰ ਜੀ ॥ ਲਾਲਨ ਕੋ ਕਹੇ

ਘੋਗਾ ਕੈਸੇ ਏਹਿ ਬਿਧਾਤਾ ਰਚੇ ਤਿਰੀਆ ਹਸਤਨੀ ਕਹੇ
 ਕੀਹੈ ਪਰੀਨਾਰ ਜੀ ॥ ਸਾਗਰਾਂਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੇਛਪੜੀ
 ਗੁਵਾਰਨੀ ਜੋ ਚੜ੍ਹ ਉਠ ਜਮ ਕਹੇ ਹਾਥੀ ਕੀ ਅਸਵਾਰ
 ਜੀ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਜੋਈ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੇ ਕਿਸੇ
 ਭਾਵੇਂ ਲੱਖ ਲੱਖ ਦਿਹੋ ਓਨੂੰ ਠੀਕ ਫਿਟਕਾਰ ਜੀ ॥੮੫॥
 ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਗੁਰਾਂਕੀ ਹੈ ਧੱਕ ਜਿਨ ਨਿੰਦਿਆ ਤੇ
 ਲੱਕ ਬੱਧਾ ਜਾਨੀਏ ਕਸਾਈ ਬੀਜ ਨਹੀ ਚਮਿਆਰ ਜੀ ॥
 ਡੇਮੂਆਂ ਦੀ ਖੱਖਰ ਵਿਚਾਰ ਗੱਲ ਅਹਿਮਕਾਂ ਦੀ ਸੁਇਨੇ
 ਲੋਹੇ ਮੇਲ ਕਿਕੂੰ ਹੋਤ ਸਿਆਣੇ ਗੁਵਾਰ ਜੀ । ਕਾਗ ਹੰਸ
 ਮੇਲ ਨਾਹੀ ਸ਼ੇਰ ਜਿਵੇਂ ਲੁੰਬੜਨਾਂ ਆਪ ਗੱਲ ਕਰ ਹਸੇ
 ਮੂਰਖ ਲਵਾਰ ਜੀ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਜੋ ਕੋਈ ਨਿੰ-
 ਦਿਆ ਕਰੇ ਕਿਸੇ ਭਾਵੇਂ ਲੱਖ ਲੱਖ ਦਿਹੋ ਓਨੂੰ ਠੀਕ
 ਫਿਟਕਾਰ ਜੀ ॥ ੮੬ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਖਿਆਲ ਜਾਲ ਜਗ
 ਵਾਲੇ ਛੱਡਦੇ ਮਜਾਜ ਭੈੜੀ ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਗੁਮਾਨ ਦੀ ॥ ਵੈਰ
 ਨ ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਕਰੋਧ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਕੀਜੇ ਲਖ ਪਰੀ ਪੂਰਨ
 ਓਅੰਕਾਰ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੀ । ਚੰਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਧਾਰਕੇ ਚਮਾਰਾਂ
 ਜੈਸਾ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਰਸ੍ਰ ਲਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਤਾ
 ਸਮਾਨ ਦੀ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਪਰੀ
 ਪੂਰਨ ਹੀ ਚਾਹਿ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਹੋਰ ਜਾਨ ਤੇ ਪਛਾਨ ਦੀ ॥
 ੮੭ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਕਿਸੇ ਮਦ ਵਿੱਦਿਆ ਕਾ ਕੋਈ

ਰਮੇ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਕੋਈ ਹਮ ਪੰਡਤ ਬਤਾਵੇਂ ਏਹ
 ਗਿਆਨ ਜੂ । ਕੋਈ ਕਹੇ ਛੱਤਰੀ ਹਮ ਸੂਰਮੇਂ ਹਾਂ ਮਹਾਂ
 ਬੀਰ ਕੋਈ ਕਹੇ ਪੰਡਤ ਹਮ ਕਰੇਂ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਜੂ ॥
 ਕੋਈ ਕਹੇ ਪਹਿਲਵਾਨ ਘੋਲ ਦੀ ਤਰੀਫ ਕਰੇ ਕੋਈ
 ਵਾਕ ਰੋਚਕੁ ਸੁਨਾਵੇ ਹੀ ਭਿਆਨ ਜੂ । ਬਜਾਰ ਮਰਗਿੰਦ
 ਕਹੇ ਦਹੇ ਏਹ ਅਗਿਆਨ ਮਾਹਿ ਛੱਡ ਹੰਗਤੰਗ ਬੰਦੇ
 ਲੱਖ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਨ ਜੂ ॥੮੮॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਏਹ ਆਦਰੰਗ
 ਨਾਹਿ ਨ੍ਹਾਵੇਂ ਗਿਆਨ ਗੰਗ ਮਾਹਿ ਅਗਿਆਨ ਦੀ
 ਭਰਾਤੀ ਲਾਹਿ ਮਿਲ ਬੁਧਵਾਨ ਜੂ ॥ ਦੁਈ ਭਰਮ ਕਰੇ
 ਨਸ੍ਰੁ ਛੱਤਰੀ ਸੋ ਜਾਨ ਪਿਆਰੇ ਸਰਬ ਤੇ ਉਦਾਸ ਛੱਡ
 ਬੋਲਣੇਦੀਬਾਨਜੂ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ
 ਤਿਸੀ ਰਾਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋ ਜਾਨ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਪਛਾਨ
 ਜੂ । ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਧਿਆਇ ਇਕ ਪਰੀ ਪੂਰਣ
 ਹੀ ਬੁੱਕਲ ਜੋ ਤੇਰੀ ਬੀਚ ਓਹ ਕੁਲ ਭਾਨ ਜੂ ॥ ੮੯ ॥
 ਕਬਿੱਤ ॥ ਬੋਲਿਆਂ ਮਲੂ ਮਹੁੰਦੇ ਕੋਇਲਾਂ ਤੇ ਕਾਂਉ ਉੱਲੂ ਨ੍ਹਾ ਤੇ
 ਬਿਨਾਦੁਖਹੁੰਦੇ ਨਾ ਸਰੀਰਦੇ । ਵਿਸੇਸਾਰੇ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਤਾਰੇ
 ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਹੂਏ ਗਿਆਨ ਭਾਨ ਉਦੇ ਹੂਆ ਜਿਸਮ ਵਿੱਚ
 ਲੀਰਦੇ । ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਚੋਰ ਨੱਸ ਗਏ ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ
 ਜਾਣ ਵੱਜੇ ਗਿਆਨ ਬਲੀ ਬੀਰਦੇ ॥ ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ
 ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਮਿਲੇ ਆਪਸਮੇਂ ਯਾਰ ਮਿਲ ਗਏ
 ਤਦੋਂ ਵਾਂਗ ਖੰਡ ਖੀਰ ਦੇ ॥ ੯੦ ॥ ਕਬਿੱਤ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰ ਬਨਾਇ ਰਚ ਤਿਆਰ ਕੀਆਅੰਮਰ
 ਤਸਰ ਵਿੱਚ ਅੰਮਰਤਡਾਰ ਜੀ । ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਨਰ ਨਾਰੀ
 ਅਮਰਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹੇ ਅਮਰਅਮਾਰਤਾਂ ਹੀ ਮਿਲਣ ਅਗਾਰ
 ਜੀ । ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਵਵੇਕ ਪਾਇ ਰਚਿਆ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਰਾਹੋਵੇ
 ਦੁਖ ਦੂਰ ਸੁਣੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬਿਮਾਰ ਜੀ । ਬਜਾਰ ਸਿੰਘ ਕਹੇ
 ਮੇਰੀ ਬੰਦਨਾਂ ਸਰਬ ਹੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਸੋਧ ਜਰਾ ਸੁਖਮ
 ਜੀ ਕਾਰ ਜੀ ॥ ੯੧ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਕਥਾ ਬਨਾਈ
 ਸੋਚ ਕੇ ਕਸਰ ਨਾ ਰੱਖੀ ਕਾਇ । ਜਹਾਂ ਤਕ ਹਮਰੀ
 ਬੁੱਧ ਚੜ੍ਹੀ ਸੋ ਹਮ ਦਈ ਸੁਨਾਇ ॥ ੯੨ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਐਸੇ ਐਸੇ ਗੁਣੀ ਰਹਿੰਦੇ ਵਿੱਚ ਪਿੰਡ
 ਔਲਖਾਂ ਦੇ ਐਨਾ ਹੈ ਤਬੱਕਾ ਜਾਲੀ ਉਡ ਜੇ ਅਕਾਸ ਜੀ
 ॥ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਪੁਤਰ ਹੰਬੀਰ ਸਿੰਘ ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਬੜਾ
 ਨੇਕਬੁੱਧਵਾਨ ਗੁਣਾਂ ਮੇਂ ਤੋ ਜਾਸ ਜੀ । ਮੇਰੀ ਨਿਗਾ ਵਿੱਚ
 ਐਸੀ ਭਾਸਵੀ ਤਹਿ ਕੀ ਕਜਾਨੀ ਇੰਦਰ ਅਖਾੜੇ ਵੇਖ ਆਯਾ
 ਜਾਕੇ ਪਾਸ ਜੀ । ਬਜਾਰ ਮਿਗ ਰਾਇ ਪੁਰੀ ਔਲਖ
 ਸੁਰਗ ਵਾਂਗ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦਾ ਹੀ ਦਾਸ
 ਜੀ ॥ ੯੩ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਜੇ ਤਾਂ ਉਣੇ ਮੰਜਾ ਦੇਖ
 ਮੁਰਖਾਂ ਦੇ ਦੋ ਘਟ ਆਵੇ ਵੇਖੇ ਜੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਰਹੇ ਖੁਸ਼
 ਹਾਲ ਹੈ । ਨੰਦਨੋ ਉਰਾਰ ਦਿੱਲੀ ਔਰ ਮੁਲਤਾਨ ਤਕ
 ਐਸੀ ਕਾਜ ਨਵੀਂ ਨਾਹੀਂ ਮੰਜੇ ਵਾਲੀ ਢਾਲ ਹੈ । ਐਸਾ
 ਉਣੇ ਮੰਜਾ ਵਿੱਚੇ ਕੱਡੇ ਸਤ ਰੰਜਾਂ ਔਰ ਚੌਪਟ ਅਪਾਰ

ਖੱਟੀ ਰਤੀ ਪਿੜੀ ਨਾਲ ਹੈ। ਬਜਾਰ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਇ ਕਹੇ
 ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਲੈਕ ਜੁਆਨ ਬੜਾ ਭਲਵਾਨ ਠੀਕ ਡਾਲ
 ਦਾ ਹੀ ਡਾਲ ਹੈ ॥ ੯੪ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਫੇਰਤਾ ਢੰਡੋ
 ਰਾ ਕੋਈ ਮਾਈ ਦਾ ਜੇ ਬੇਟਾ ਹੋਵੇ ਖੇਡੇ ਆ ਪੁਲੱਥਾ ਹੋਕਾ
 ਦਿੱਤਾ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਜੀ। ਕੱਸਕੇ ਤੇ ਕੱਛਾਂ ਜਾਂ ਖੜੋਵੇ ਹੀ ਚੁਗਾ
 ਨ ਬੀਚ ਐਸਾ ਬੇਟਾ ਮਾਈ ਦਾ ਕੋ ਹੋਵੇ ਸਮਾ ਏਸ ਜੀ।
 ਚੌਪਟ ਕੇ ਬੀਚ ਡੰਡ ਪੇਲ ਜਬ ਸੂਰਮਾਹੀ ਚੋਬਰਾਂ ਨੂੰ
 ਲਗੇ ਪਾਲਾ ਜਾਵੇ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਜੀ। ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਐਸਾ
 ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਮੱਲ ਜਾਨੀ ਮਤ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ
 ਲੇਸ ਜੀ ॥ ੯੫ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਸੇਵਕ ਜੁਆਲਾ
 ਸਿੰਘ ਆਏ ਗਏ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਦਿਲ ਦਰਿਆਉ ਮੁਹਰ
 ਦਿੱਤੀ ਸਰਕਾਰ ਜੀ। ਭਗਤ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਦੇ ਗੰਥ
 ਮਾਹਿ ਤਿੰਨਾਂ ਤਾਈਂ ਨਿਤਾ ਨੇਮ ਗਾਂਵਦਾ ਸੰਸਾਰ ਜੀ।
 ਅਕਲ ਦਾ ਕੋਟ ਤੇ ਸ਼ਕਲ ਹੈ ਉਤਾਰਾਂ ਵਾਂਗੂੰ
 ਹਰੀ ਚੰਦ ਰਾਜੇ ਜੈਸਾ ਜਾਨੀਏਂ ਦਤਾਰ ਜੀ ॥ ਜਾਨੋ ਸਰ
 ਦਾਰ ਨੰਬਰਦਾਰ ਪਿੰਡ ਔਲਖਾਂ ਦਾ ਦੇਖ ਸੰਤ ਸਾਧ ਜਾਵੇਂ
 ਬਲ ਬਲ ਹਾਰ ਜੀ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਕੋਟਲਾ ਛੰਦ ॥
 ਪਾਸ ਜੋ ਹਮੇਸ਼ ਨਿਤ ਨੇਮ ਅਉਣ ਜੀ ॥ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਦ-
 ਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਉਣ ਜੀ ॥ ਜੁਆਲ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਬੈਠ ਬਿੰਦ
 ਝੱਟ ਜੀ ॥ ਆਵੇ ਬਿੰਦੇ ਝੱਟੇ ਜਾਵੇ ਪਲ ਕਟ ਜੀ ॥ ਇੰਦਰ
 ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਪਾਸ ਜੀ ॥ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਰੇ ਹਾਸ

ਤੇ ਬਲਾਸ ਜੀ ॥ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਆਣ ਗੱਲ ਕਰੇ ਗਿਆਨ
 ਦੀ ॥ ਜਿੰਨੀ ਬੋਲੇ ਬੋਲੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ॥
 ਕਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜਾਨੋ ਚਿੱਤ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਜੀ । ਬੜਾ ਸਾਂਤੀ
 ਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਖਮੀਰ ਜੀ ॥ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਜਾਨੀਏ ਨਾਰਾ-
 ਇਣ ਹਰਕਾ ॥ ਦੂਸਰਾ ਚੰਨਣ ਸੁਨਿਆਰ ਘਰਕਾ ॥
 ਬੈਠਕੇ ਕਤਾਬ ਪੜ੍ਹੇ ਦੌਂਵੇ ਬਾਲ ਜੀ ॥ ਸੁਣਨ ਜੋ ਹੋਵੇ
 ਹਰਾ ਵਾਲ ਵਾਲ ਜੀ ॥ ਸਾਲ ਸਤਵੇਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹਰੀ
 ਜਿੰਦਰੀ । ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਵਾਂਗ ਹੋਗਿਆ ਮੁਨਿੰਦਰੀ ॥ ਅ-
 ਕਲ ਦਾ ਕੋਟ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਆਖਦਾ । ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਾਨੀ
 ਸਤ ਸੰਗ ਰਾਖਦਾ ॥ ਗੱਜਣ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਗੁਣਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰ-
 ਦਾ ॥ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਦਿਲੋਂ ਰਬ ਨਾ ਵਸਾਰਦਾ ॥ ਸੁਦਾਗਰ ਸੁ-
 ਭਾਉ ਕੋਮਲੰ ਸੁਨਾਂਵਦਾ ॥ ਮੰਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਲ ਨਿਗਾ ਨਹੀਂ
 ਪਾਂਵਦਾ । ਲਾਲ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਸਦਾ ਰੱਖੇ ਚਿੱਤ ਨੂੰ । ਪੜ੍ਹੇ
 ਚਿੱਤ ਲਾਕੇ ਜਾਨੀਏ ਕਬਿੱਤ ਨੂੰ । ਏਤਨੇ ਹਮੇਸ਼ ਜਾਨੀ
 ਨਿੱਤ ਆਂਵਦੇ । ਆਨਕੇ ਤੇ ਪਾਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਂਵਦੇ ।
 ਬਿਨਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੰਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁੱਲਦੇ । ਧਰਮ ਕਚਹਰੀ
 ਜਮਦੂਤ ਖੁੱਲਦੇ । ਜਪਣਾ ਗੋਬਿੰਦ ਚਾਹੀਦਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ।
 ਬਿਨਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਲੰਘਾਵੇ ਪਾਰ ਨੂੰ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾ
 ਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਧਜਾਈਏ । ਨਿਸਚੇ ਤਹਕੀਕ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ
 ਜਾਈਏ । ਛੱਡਕੇ ਧੰਧਾਲ ਹਰੀ ਹਰਜਪੀਏ । ਝੂਠੇ ਧੰਧਿਆਂ
 ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰ ਖਪੀਏ । ਜਾਨੀਏ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਵਿਹਾਰ

ਐਸਾ ਜੀ । ਨਦੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਤਰਵਰ ਜੈਸਾ ਜੀ । ਕਰੋ
 ਭਾਉ ਭਗਤ ਜਗਤ ਮਾਹਿ ਜੀ । ਕਰੋ ਸਤਸੰਗ ਬੁਧਵਾ-
 ਨ ਪਾਹਿ ਜੀ । ਬਿਨਾਂ ਸਤਸੰਗ ਨ ਗਿਆਨ ਹੋਤ ਹੈ ।
 ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਰਲੇ ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ਹੈ । ਉਕਤਾਂ ਜੁਗ-
 ਤਾਂ ਛਡ ਨਾਮ ਧਿਆਈਏ । ਬੈਕੁੰਠ ਨੂੰ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ
 ਕਹੇ ਜਾਈਏ ॥ ੯੭ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ਫੀਰੋਜ਼ ਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ
 ਠਾਣਾ ਕੋਟ ਤੋ ਕਪੂਰੇ ਲਗੇ ਰਿਆਸਤ ਫਰੀਦਕੋਟ ਖੂਬ
 ਭਰਪੂਰ ਜੀ । ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਤ ਸਰ ਦਰਬਾਰ
 ਸਾਹਿਬ ਲੋਹੜੀ ਮਾਂਗਰੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਵਰਸਦਾ ਨੂਰ
 ਜੀ । ਜਨਮ ਹਮਾਰਾ ਕੇਸ ਗੜ ਦਾ ਪਹਿਚਾਨ ਲਈਏ
 ਬਾਸੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜਿਥੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਜ਼ਹੂਰ ਜੀ । ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਖੜਕ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਜਾਨੀਏ ਬਜਾ-
 ਰਾ ਸਿੰਘ ਸਿਸ ਤੋ ਜ਼ਰੂਰ ਜੀ ॥ ੯੮ ॥ ਕਥਿਤ ॥
 ਔਲਖ ਨਿਵਾਸ ਪਾਸ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇਂ ਭੇਖ
 ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਜੋ ਅਕਾਲ ਕਾ । ਬੱਤੀ ਸਾਲ
 ਬੀਚ ਜਾਨੋ ਉਮਰ ਤਹਕੀਕ ਭਈ ਉੱਨੀ ਸਤਵੰਜਾ
 ਜਾਨੋ ਸੰਮਤ ਦਿਆਲ ਕਾ । ਸਾਂਵਣ ਮਹੀਨਾ ਪਖ ਵਦੀ
 ਦਿਨ ਗਏ ਨਵ ਪੜ੍ਹੇ ਨਿਹਚੇ ਦਿਲ ਹੋਵੇ ਹਰੀਚੰਦ ਨਾਲ
 ਕਾ । ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਕਰੋ ਮਾਫ ਤੇ ਗਰੰ-
 ਥ ਮੈਂ ਬਨਾਇਆ ਵਿੰਗੀ ਟੇਫੀ ਜੇਹੀ ਚਾਲਕਾ ॥ ੯੯ ॥
 ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਰਚਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰੰ ਇਕ ਸੌ ਕੜਾ

(੫੨)

ਬਿਸਾਲ । ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਗਰੰਥ ਜਬ ਰਿਦਾ ਭਇਆ
ਖੁਸ਼ਹਾਲ ॥ ੧੦੦ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰਗਰ

ਰਚਤ ਕਵਿ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ

ਸੰਪੂਰਣ

ਸੰਮਤ ੧੯੫੮

ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਦੋਹੀ ਸੰਤ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਲਿਖਯਤੇ
ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਆਦ ਮਨਾਉਂ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਦੁਤੀਏ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇਵ । ਬਾਬ-
ਤ ਦੋਹੀ ਉਚਰਨੀ ਦਯੇ ਹੀਯੇ ਮੈਂ ਭੇਵ ॥ ੧ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥
ਰਾਜ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਤੇ ਪਰੇਜ ਬੰਦੋ ਬਸਤੀ ਦਾ ਦਿੱਲੀ ਮੁਲ
ਤਾਨ ਜੋ ਬਿਆਪ ਰਿਹਾ ਸਾਰੇ ਜੀ । ਉੱਤਰ ਤੇ ਦੱਖਣ
ਪੂਰਬ ਤੇਜ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਐਸਾ ਤਪ ਤੇਜ ਸਿੰਘ ਗਊ ਚ-
ਰਵਾਰੇ ਜੀ । ਤਿਸਦੇ ਵਚਾਲੇ ਹੈ ਪੰਜਾਬ ਜਹਾਂ ਸੁਕੀਨ
ਲੋਕ ਦੇਖ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਰੂਪ ਜਾਵੇ ਬਲਹਾਰੇ ਜੀ । ਔਲਖ
ਹੈ ਗਾਮ ਤੇ ਬਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਵਿਚ ਵਾਸਤੇ ਸੁਕੀਨਾ
ਦਿਲੋਂ ਦੋਹੀ ਵਿਸਤਾਰੇ ਜੀ ॥ ਕਥਿਤ ॥ ੨ ॥ ਆਦ
ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਜਗੱਤ ਵਿੱਚ ਚੀਟੀ ਹਸਤੀ
ਮੇਂ ਕਲਾ ਇੱਕੋ ਬਰਬਾਰਤਾ । ਜੀ ਦੀ ਜੋਤ ਬਰਮਾ ਤੇ
ਸ਼ਿਵਾਂਚਿ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਫੇਰੀ ਦੋਹੀ ਸਨਤ ਸਨੰਦਨ
ਕੁਮਾਰ ਤਾਂ । ਔਰ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਪਰਸਰਾਮ ਦੀ ਜਗਤ

ਬੀਚ ਪ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਢੰਡੋਰਾ ਦਿਤਾ ਯਾਰਾਂ ਸੈ ਹਜ਼ਾਰ ਤਾਂ ।
 ਔਰ ਦੋਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਮ੍ਰਿਗਿੰਦ ਦੀ ਬਜ਼ਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਹਿੰਦੂ
 ਲਾਜ ਰਖ ਤੁਰਕ ਕਰੇ ਹੈ ਖੁਵਾਰਤਾਂ ॥ ੩ ॥ ਕਬਿਤ ॥
 ਆਪਣੀ ਬਲਕ ਦੇਵੇ ਰਾਵਣ ਦੁਖਾਏ ਸਭ ਸੋਈ ਰਾਮ
 ਚੰਦ ਸੀਸ ਦਸੇ ਦੀਏ ਕੱਟ ਜੀ । ਦੁਆਪੁਰ ਮੇਂ ਫਿਰੀ
 ਦੋਹੀ ਕੰਸਦੀ ਵਿਚਾਰ ਲਈਏ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਾਰ
 ਦੀਆ ਇਕ ਬਿੰਦ ਝੱਟ ਜੀ । ਬਵੰਜਾ ਸੀ ਕਰੋੜ ਦਲ
 ਕੈਰਵਾਂ ਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਸੋਈ ਮਰ ਗਿਆ ਜਾਕੇ ਸਾਗਰ
 ਦੇ ਤੱਟ ਜੀ । ਚਾਲੀ ਗੰਜ ਜੋੜੇ ਕਾਰੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਜ਼ਾਰੇ
 ਸਿੰਘਾ ਲਾਏ ਗਨਜ਼ਾਰ ਜਾਨੀ ਕਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਟ ਜੀ ॥੪॥
 ਕਬਿਤ ॥ ਹਰਣਾਖਸ਼ ਤੇ ਹਰਣਕਸ਼ਪ ਦੋਹੀ ਫੇਰ ਗਏ
 ਭਗਤੀ ਦੀ ਦੋਹੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਵਿ ਗਾਂਵਦੇ । ਧਰਮ ਦੇ
 ਰਾਜਚਿ ਪਰੀਛਤਦੀ ਫਿਰੀ ਦੋਹੀ ਜੀਨੂੰ ਕਾਮਦੇਵ ਆਣ
 ਸੀਸ ਸੀ ਨਿਵਾਂਵਦੇ । ਰਿਖੀਆਂ ਚੋਂ ਨਾਰਦ ਸੀ ਰਿਖੀ
 ਜਤੀ ਸਤੀ ਪੂਰਾ ਜੋਧਿਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਲੀ ਜੈਸੇ ਨ ਬਿਆਂ
 ਵਦੇ । ਗਜ ਜਾਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਬਜ਼ਾਰੇ ਸਿੰਘਾ
 ਗਰੜ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚਲ ਬਿਸ਼ਨ ਸੀ ਆਂਵਦੇ ॥੫॥ ਕਬਿਤ ॥
 ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਦੋਹੀ ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਫੇਰੀ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ
 ਮਾਰਕੇ ਭਗਤ ਦਿਤੇ ਤਾਰ ਜੀ । ਚੌਵੀ ਅਵਤਾਰ ਤਿੰਨਾਂ ਜੁਗਾਂ
 ਦੋਹੀ ਫੇਰ ਗਏ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਤਾਰ
 ਜੀ । ਸਦੰਸਰ ਬਾਹੁ ਜੈਸੇ ਬਲ ਆਪਣਾ ਜਨਾਇ ਗਏ ਹ-

ਨੂਮਾਨ ਜੈਸੇ ਜੋਧੇ ਹੋਏ ਬਲਕਾਰ ਜੀ । ਐਸੇ ਬਲਕਾਰੀ
 ਕਾਲ ਭੱਛ ਲੇ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਖੁਰ ਗਏ ਵਰਫ ਵਾਂਗੂੰ
 ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਜੀ ॥ ੬ ॥ ਕਬਿਤ ॥ ਹੋਰੁ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ
 ਲਾਟਾਵਾਲੀ ਦੀ ਜਗੱਤ ਬੀਚ ਜਾਕੇ ਦਰਮੱਥਾਟੇਕੇ ਸਭੀ
 ਨਰ ਨਾਰਤਾਂ ॥ ਰਾਜੇ ਬਾਬੂ ਜਗਮੇਂ ਅਨੇਕ ਦੋਹੀ ਫੇਰ
 ਗਏ ਕਿਨੇ ਨਾ ਕਹਾਇਆ ਘਟ ਏਸ ਸਨਸਾਰਤਾਂ
 ॥ ਕੋਈ ਚਿਰ ਦੋਹੀ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਫੇਰ ਗਏ ਬਿੱਕ੍ਰਮਾ
 ਜੀਤ ਚਲੇ ਗਏ ਇਕ ਬਾਰਤਾਂ । ਦੋਹੀ ਸੇਸਨਾਗੁ ਦੀ ਪਤਾ-
 ਲ ਮੇਂ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਅਬ ਦੋਹੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿ
 ਚਾਰਤਾਂ ॥ ੭ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਤੁਸੀਂ ਦੋਹੀ ਸੁਣਨੀ ਵਿਚਾਰ
 ਦੱਸੋ ਕਿਸਦੀ ਹੈ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਦੋਹੀ ਜੱਗ ਦਿਨ ਚ-
 ਰਤਾਂ ॥ ਬਿਨਾਂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੋੜ ਵਰ੍ਹਾ ਨਹੀ ਕੰਮ ਭਲੇ
 ਕੰਮ ਵਿਚ ਆਯੂ ਸੁਫਲ ਹਜ਼ਾਰਤਾਂ ॥ ਰੈਣ ਹੈ ਵਸੇਰਾ
 ਵਾਂਗ ਕਟਣ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੂਰਤ ਨੇ ਹੋਵਨਾ
 ਖਾਰਤਾਂ ॥ ਵਲਣਾ ਨਿਕੰਮਾ ਤੁਆਡਾ ਜਾਨਿਆ ਬਜਾਰੇ
 ਸਿੰਘ ਭਲਿਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤੇ ਵਿੱਚ ਸਰਦਾਰਤਾਂ ॥ ੮ ॥
 ਦੋਹੀ ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀ ਜਗਤ ਮੇਂ ਸਖਤ ਭਈ ਪਾਪੀਆਂ
 ਤੋਂ ਲੇਖਾ ਲੇਵੇ ਚੱਕੀ ਜਿਵੇਂ ਦਾਣਿਆਂ ॥ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਤਾ ਰਕੇ
 ਤੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਤੇ ਦੁਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮੈਦੇ ਛਾਨਣੀ
 ਜਿਉਂ ਛਾਨਿਆਂ ॥ ਦੋਹੀ ਫਿਰੇ ਨਿਸਦਿਨ ਰਵਿਸਸ ਮੰਡਲ
 ਮੇਂ ਸੂਰਗ ਦੋਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ ਨਿਸਚੇ ਮੇਂ ਜਾਣਿਆਂ ॥ ਸਭ

ਉੱਤੇ ਦੋਹੀ ਓਅੰਕਾਰ ਦੀ ਬਜਾਰੇ ਸਿੰਘਾ ਰਾਵਰੰਕ ਜੋਤ
 ਇੱਕੋ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਥਾਣਿਆਂ । ਈਐਤਕੀ ਸੁਕਚਕੇ ਸੁਨਾਈ
 ਦੋਹੀ ਜਾਨਕੇ ਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਏ ਵਡੀ ਜੋੜਕੇ ਸੁਣਾਂਵਾਂ
 ਗੇ ॥ ਮੰਡੇ ਹੈਂ ਕੁਆਰੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸਤ ਜਾਨੀ ਦੀਜੋ
 ਸਾਕ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ॥ ਐਤਕੀ ਤੇ ਰਥ
 ਘੋੜੇ ਆਏ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਠੀਕ ਫੇਰ ਜਦ ਆਏ ਹਾਥੀ ਬੱ-
 ਗੀਆਂ ਲਿਆਵਾਂਗੇ ॥ ਬੋਲ ਹੋਵੇ ਕੋਇਲ ਮੁਖ ਰੋਹਿਣੀ
 ਸਮਾਨ ਤੇ ਬਜਾਰਸਿੰਘ ਕਹੇ ਨਿਤ ਜਸ ਤੁਆਡਾ ਗਾਵਾਂਗੇ
 ॥ ੧੦ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਐਸੀ ਦੀਜੋ ਨਾਰਾਂ ਬਾਰਾਂ ਲਕ ਜਿਉਂ
 ਸਤਾਰਾਂ ਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਗਲ ਪੂਰੇ ਧੋਣਕੂੰਜ ਭਵਾਂ ਕਾਲੀਆਂ।
 ਨੇਤਰ ਕੁਰੰਗ ਕਟ ਚਿੱਤਰੇ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇ ਹੋਠ ਮਿਠੇ
 ਅੰਬ ਸਾਨੂੰ ਐਸੀ ਦੀਜੋ ਸਾਲੀਆਂ ॥ ਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬੇ-
 ਨੀ ਹਸਤੀ ਸਮਾਨ ਚਾਲ ਕਾਨੂ ਦੇ ਜਿਉਂ ਨਾਲ ਰਹੀਆਂ
 ਸੰਦਰਗੁਵਾਲੀਆਂ ॥ ਬਜਾਰਸਿੰਘ ਕਹੇ ਸਾਕ ਦੀਜੋ ਨਾਲ
 ਹੋਸਲੇ ਦੇ ਆਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਫੇਰ ਤਾਂ ਸੁਣਾਈਯੇ ਦੋਹੀ
 ਚਾਲੀਆਂ ॥ ੧੧ ॥

ਅਥ ਦੋਹੀ ਸੰਪੂਰਣ

